

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 6 (1511)

София, юни 2016 г.

Цена 0.50 лв.

Черквата в Плевен - светилище на Дева Мария от Фатима

На 14 май 2016 г. в Плевен бе отбелзан храмовият празник на черквата „Света Дева Мария от Фатима“. На тържествената литургия в 11 ч. епископът на Никополската епархия Петко Христов обяви черквата за епархийно светилище на Света Дева Мария от Фатима. По повод празника на посещение в Никополската епархия бе архиепископ Пиеро Марини, президент на Папския комитет за международните евхаристични конгреси и дългогодишен церемониер на свети папа Йоан-Павел II. На 13 май монс. Марини присъства на тържествен концерт в чест на Дева Мария, изнесен в плевенската черква; в изпълнение на Плевенската филхармония и общинския хор „Гена Димитрова“ прозвуча Messa di Gloria на Джакомо Пучини.

На празничната литургия в Плевен бяха дошли духовници и вярващи от всички енории на епархията. Много гости участваха в това тържество: архиепископ Пиеро Марини, монс. Дуарте да Куния - секретар на Съвета на европейските епископски конференции, отец Виеслав Пъзио - провинциален настоятел на отците францисканци конвентуалици, мисионери в България.

Светата служба бе представлена от Негово Висо-

[На стр. 10](#)

40 години с грижа за Божия народ

Четиридесет години от свещеническото ръкоположение на Негово Високопреосвещенство Георги Йовчев се навършиха на 9 май. Годишнината бе отбелзана с тържествена литургия в катедралния храм „Свети Лудвик“ в Пловдив, предстоятелствана от епископ Георги Йовчев. С него съслужи и апостолическият екзарх Христо Пройков. Литургичната радост бе споделена също и от свещеници от Софийско-Пловдивската епархия, Апостолическата екзар-

хия и Никополския диоцез, както и гости от чужбина. В началото на литургията юбилярят изрази задоволството си, виждайки толкова вярващи, изпълнили храма - хора, които ще се молят да продължи в свещенството, докато Бог е отредил. „Моля се за всички вас, ще се молим и за Божия народ на нашата епархия и на Църквата в България“, каза още той. Проповедта бе подгответена от отец Димитър Ди-

[На стр. 5](#)

Благославяне
на статуята
на свети
Йосиф
В Белене

[На стр. 2](#)

Скаутски инициативи по Великден

Скаутите в гр. Раковски
Скаутите в гр. Раковски специлиха 100 дръвчета от игра „100 на 100 ДОБРО! - 10 000 нови дръвчета за България!“, повечето от които засадиха в района на близко езеро, а останалите дариха на общината и училището. Добрата инициатива беше съчетана със за-

познаването на новоприетите „калинки“ и „вълчета“ със скаутското движение и посещението на Юри - секретар на Европейската скаутска организация. В много игри и полезни дейности скаутите прекараха 23 април 2016 г.

[На стр. 5](#)

Среща на децата от Никополска епархия

[На стр. 5](#)

Кардинал Дука критикува политиката спрямо бежанците

Архиепископът на Прага кардинал Доминик Дука е дал обширно интервю пред чешкия всекидневник „Лидове новини“, в което защитава страната си от упреките, че Чехия отказва да приема повече бежанци. Той критикува остро Ангела Меркел, че не спазва принципите, законите и споразуменията на Европейския съюз, довело до кризисни последици - разделение и противопоставяне в германското общество, заплаха и страх в целия Европейски съюз. Не без основание се увеличават хората, които не приемат политиката на съюза и говорят за излизането на страните им от него.

Кардинал Дука посочва и различията между европейските католици и папа Франциск по социалния и бежанския въпрос: „Чувствителността на папата по социалната проблематика се различава от нашата в Европа. Това се дължи на латиноамериканския произход на Светия отец. Там пропастта между бедни и богати е огромна“. Архиепископът на Прага е срещу изискването от папа Франциск недиференцирано приемане на всички, които искат да дойдат

в Европа, било то „добри“ или „лоши“. Той напомня, че през изминалите 20 години Чехия е приела над половин милион бежанци - от Украйна, Русия, Беларус и Казахстан. На упрека, че Чехия иска да приема само християни, кардиналът отговаря: „Ние сме заявили, че най-напред трябва да приемем християните, защото те са най-уязвимата, най-преследваната група, която трябва да се страхува за живота си. Чехия не е в състояние да приема нови бежанци - няма традиция, нито хора, които могат да общуват с бежанците. Имаме арабисти академици, които не биха напуснали университетите и институтите по ориенталистика, за да работят като доброволци в бежанските лагери“. Освен това християните споделят с европейците една обща традиция и култура, което улеснява тяхната интеграция.

Примасът на Бохемия подчертава, че „най-доброто решение за много мигранти било възстановяването на държавния ред в родните им страни, за да имат гаранция за достоен живот в родината си“.

Петър КОЧУМОВ,
по „Kathpress“

Благославяне на статуята на свети Йосиф в Белене

На 1 май в Белене бе благословена статуя на свети Йосиф - съпруг на Дева Мария и пазител на детенцето Исус. Тя е поставена в двора на черквата „Свети Антон Падуански“, пред къщата на сестрите от обществото „Свети Йосиф на Явленето“, чиято мисия в града съществува от 1996 г. Скулптурата е мраморна и е висока

170 см. Тя е дарение от благочестиво семейство от Белене. Събрали се вярващи от Белене измолиха броеница, с което сложиха началото на Майската набожност към Дева Мария. След молитвата отец Паоло Кортези, енорийски свещеник на Белене, благослови статуята на земния баща на Исус. На събитието

доиде и православният свещеник на Белене отец Трайчо, който същия ден заедно със своите вярващи отпразнува Възкресение Христово. След службата католиците също поздравиха отец Трайчо с „Христос Възкресе“.

Росица ЗЛАТЕВА

Снимките са от
в. „Дунавски новини“ - Белене

43 години в служба на болните на острова на прокажените

Две австрийски монахини прекарали над 40 години на острова на прокажените Сорокдо, за да се грижат за болните и техните деца. В атмосфера на страх и изолация двете сестри върнали частичка от достойнството на болните корейци с тяхната си и неуморна грижа за тях. А когато оistarели, се оттеглили също така мълчаливо, както били работили тук, за да не бъдат в тежест на никого. Единаесет години по-късно едната идва отново на острова и е посрещната с отворени обятия от децата и внуките на повече от 6000 страдащи от болестта на Хансен, за които полагала грижи.

Сорокдо е един от 4400-те корейски острови, намиращи се в Жълто море. Площта му е 440 ха. От 2009 г. той е свързан посредством мост с континента, от който е отдалечен едва на километър.

„Никога не съм давала интервюта, защото не съм направила нищо особено“, каза Мариане Щьогер преди няколко седмици на острова. Тя и Маргит Писарек, другата монахиня, са предложени за Нобелова награда за мир за 2016 г.

Днес сестра Мариане е на 82 години, а сестра Маргит - на 81. На 13 април сестра Мариане посети острова отново по случай 100-годишнината на болницата „Sorokdo National Hospital“. Сестра Маргит не присъства по здравословни причини.

Корейски свещеник заяви пред Asianews, че и този път сес-

тра Мариане се върнала в Австрия тихо и кратко, без да се среща с пресата, въпреки желанието на децата и внуките на болните от проказа, на които австрийските сестри помогнали за нов живот.

След като през 1910 г. Япония анексира Корея, остров Сорокдо е определен от оккупационните сили като карантинен остров за изолиране на болните от проказа. И днес Сорокдо е най-големият център на Корея за болестта проказа.

След постигането на независимостта на страната архиепископството Куанджу помолило апостолическата администрация в Инсбрук да им бъдат изпратени две медицински сестри. Двете монахини от конгрегацията на Христос Цар (лат. Congregatio sororum domini nostri Jesu Christi regis) били завършили училището за медицински сестри към университетската клиника в Инсбрук. Когато през 1962 г. пристигнали на малкия остров, сестра Мариане била на 28 години, а сестра Маргит - на 27.

„Когато пристигнах в Южна Корея през 1962 г., имах намерение да остана пет години“, казва сестра Мариане. Но продължила да служи на болните общо 43 години.

Тогава нямало никакво защитно облекло. Двете сестри обграждали пациентите с голи ръце, докато лекарите отбягвали всяка възможност от контакт от страх да не се заразят.

„Всеки път, когато освобождаваха болни, изпитвах най-голяма радост - разказва сестрата от Тирол. - Те можеха да напуснат острова и да се върнат у дома.“

Сестра Мариане си спомня: „Условията бяха ужасни, кога-

то пристигнахме. Оборудването беше същото като през 1916 г., когато било създадено селището за прокажени. Пациентите трябваше да се подчиняват. Боят, както и принудителните аборт и стерилизации бяха нещо обичайно. Бяха необходими десетилетия, за да настъпят промени. Евангелието на Христос ни даде сили да издържим и да помогнем на болните“.

Двете сестри от Тирол разбирали задачата си като служение на болните. Те не могли да променят директно мантилитета и организацията в лагера. Но искали, доколкото било по възможностите им, да върнат човешкото достойнство на пациентите и с примера си да въздействат също на останалата част от персонала и на съответните органи.

„Опитваме се да посещаваме болните винаги рано сутрин, към 5 ч., когато още никой не беше на смяна. Това беше времето, в което можехме да говорим с тях. Много често се хранехме с тях късно вечер, когато другите вече си бяха тръгнали и никой не можеше да ни следи.“

Сестра Мариане била много удовлетворена, когато разбрала, че южнокорейското правителство решило през май 2015 г. да даде обезщетение на бивши пациенти, страдащи от проказа, станали жертва на аборт и стерилизация.

Двете сестри организирали акции в Австрия, с които събрали медикаменти и пари, за да построят на острова дом за не-заразените деца на болни от проказа. След това създали и нов лазарет за пациенти с туберкулоза и още един за психично болни. С течение на времето пациентите от Сорокдо започнали да наричат сестрите с обич

„нашите баби“. А през 1981 г. орденът на камилианите, който подкрепля сестрите, пише: „Два ангела от Австрия ни казват какво е любов“.

Това, което сестра Мариане нарича „нищо особено“, в действителност е един изключителен живот на любов към близкния, която дава, без да очаква нещо в замяна.

„Животът ми щеше да е нищо без Бог - каза монахинята при посещението си на острова. - Той беше винаги близо до нас и постоянно ни го показваше чрез страданията на Христос на кръста. Той умря в болки, така че ние можем да живеем с радост живота и вярата си. Когато човек разбере и осъзнае, че

Историята на прокажените в Южна Корея

Историята на прокажените в Южна Корея

Католическата църква в Сорокдо, ръководена от отец Ким Йон-дън подготвя документален филм за „Сестрите на болните от проказа“. От средата на 90-те години до днес двете монахини са били удостоевани с множество награди - знак на благодарност за тяхната само жертвена дейност. През 1996 г. южнокорейският премиер им присъждая корейския национален медал. През 1999 г. те стават носителки на отличието „Но-

ам“ за постижения в областта на науката, изкуството, социалното развитие, което се състои от медал, грамота и парична награда. Сумата - 20 000 долара, двете сестри дарили на болницата за пациенти с проказа.

През същата година южнокорейското списание „News Review“ пише за сестра Мариане: „Тя винаги се моли много. Само светци могат да направят това, което тя е сторила тук за топкова много години“.

През 2005 г. , когато сестра Маргит навършила 70 години, двете монахини се завърнали в Австрия. Така тихо, както и пристигнали, те напуснали острова след 43 години, без прощално тържество.

Областната администрация на Кохън в провинция Джоеланам, към която се числи остроятът, обяви намерението си да предложи двете тиролски монахини за Нобелова награда за мир. Жилищата на сестрите са обявени за национално богатство на страната.

По www.catholic-news.bg

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
тел. (02) 41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Печатар Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1511)
юни 2016 г.

Католически свят

Германия. За освещаване на новоучредената германска партия „Алтернатива за Германия“ в гр. Шутгарт е поканен епископ Фредерик Хаас от неизвестния диоцез Англиканско-католическа епархия „Христос Изкупител“ в Малта. По този повод говорителят на епископската конференция на Католическата църква в Германия Матиас Коп е заявил, че тази Църква няма нищо общо с Католическата църква. Новоучредената партия „Алтернатива за Германия“ набира огромна популярност сред немския народ. Тя е с явна антиислямска ориентация - заявява, че исламът не е част от вярванията на германците, настоява да се забранят строежът на минарета и носенето на бурки на обществени места. Католическата църква се разграничава от тази програма, а председателят на Централния съвет на мюсюлманите в Германия Айман Мазиек е заявил, че тази антиислямска програма разделя Германия. „Алтернатива за Германия“ вече се смята за трета политическа сила след христиандемократите и христианско-социалистите, а в няколко провинции дори вече е на първо място.

+ + Епископската конференция на Католическата църква в Германия остро протестира пред турската правителство срещу конфискация на католически сгради в Диарбекир. По този повод Константинополският патриарх Варнава е запознал с въпроса турският президент Реджеп Ердоган.

+ + В домовете и лагерите за бежанци в Германия преобладават мюсюлмани, които не се разбират и тормосят християните. Персоналът им се оплаква от мюсюлманите, че не искат свинско месо в храната и предлага мюсюлманите да се настаниват в домове само за тях.

Франция. Във връзка с 20-годишнината от обезглавяването на седем монаси траписти в Алжир в XI район на Париж голямата градина срещу черквата „Сен Амбруа“ бе наименувана „Градина на монаси от Тибериин“. През март 1996 г. исламисти отвлякоха седем монаси от манастира в Тибериин, след което ги обезглавиха. В алжирската област Нумидия (Северна Африка) все още съществува малка католическа общност, „наследена“ от времето, когато свети Августин (354-430) е бил тук епископ.

Полша. Вестник „Факт“ съобщава, че службите за сигурност са получили от чуждестранни източници информация за планирани исламистки терористични нападения по време на Световната младежка среща с папа Франциск (26-31 юли). На срещата се очакват над два милиона младежи от

цял свят. Това е втора подобна среща в Полша; първата бе през 1991 г.

Нигерия. Архиепископът на столицата Абуджа кардинал Джон Онейекан е останал невредим, след като по пътя към града е бил обстрелян от трима пастири номади. От 180-милионното население на страната над 40 милиона са католици.

Китай. Наскоро е била освetenа една от най-големите католически черкви в страната - в провинция Дзянсу. Церемонията е била ръководена от местния епископ Йозеф Ксу Хонген с над 50 свещеници от различни енории пред 60 хиляди вярващи. След 1949 г. черквата е била конфискувана от комунистическата власт и пригодена за училище, а през 1992 г. е върната на епархията.

+ + Китайското правителство все по-активно се намесва в религиозните работи. Президентът на страната Си Дзинпин е заявил, че религиозните общности трябва да се подчинят на комунистическата партия и не трябва да внасят от чужбина чужди идеологии. Християнските общности в страната и особено Католическата църква остро осъждат китайските власти в провинциите заради премахването на кръстовете по храмовете.

Иерусалим. Малката католическа общност в ивицата Газа става още по-малка. Най-малко 30 младежи са напуснали родното си място, за да търсят препитание в други страни. Енорийският свещеник отец Марио да Силва от местната енория „Светото семейство“ е заявил, че младежите емигрират, защото не вярват да се подобри положението - липса на работни места, изолираност на района и най-вече постоянни конфликти. Понастоящем в ивицата Газа живеят около хиляда католици. Заедно с енориста - аржентинец, младежите католици с монахините редовно посещават бедни семейства, в които хората са отчаяни, гладни, деца боледуват, няма лекарства. Сестра Милагрос е поела основните грижи за всичко - лечение, хранене, обучение. Отец Да Силва се надява най-малко петима младежи да заминат през юли на Световната младежка среща с папата.

Италия. За пореден път пред черквата на малкото градче Фермо е избухнал взрив. Няма човешки жертви, но всички прозорци на храма са изпочупени. Енорийският свещеник Винчио Албанези е едновременно и директор на енорийската „Каритас“, чиито складове са пълни с хранителни продукти, раздавани на бедни и бежанци. Предполага се, че атентатът е дело или на мест-

ни жители, които са против бежанците, или на някои от бежанците, които свободно се движат из града.

+ + Тазгодишната процесия с тленните останки на свети Януарий в Неапол била под въпрос заради финансов спор между Църквата и местната администрация. Наложило се да пристигне министърът на вътрешните работи Анджело Алфano, за да разреши проблема. Всяка година вечерта на първата неделя на месец май процесия с тленните останки на светеца обхожда улиците на Неапол и достига до катакомбите, наречени на неговото име. Известно е „Кръвното чудо“ - кръв на свети Януарий се съхранява във втвърдено състояние в стъклена ампула и всяка година на празника на светеца - 19 септември, кръвта се втечнява. Втечнява се и на 16 декември - деня преди изригването на Везувий през 1631 г. Според неapolитанците, ако кръвта не се втечни, това е лоша поличба! Свети Януарий е покровител на Неапол и на района Кампания. Според преданието по време на преследването на християните от император Диоклециан Януарий е обезглавлен на 19 септември 305 г. Научните изследвания не са дали обяснение за чудодейното втечняване на кръвта.

+ + Във връзка с 50-годишнината от учредяването на Международния съюз на генералните настоятелки на монашески общности в Рим бе проведено 20-то общо събрание, на което са присъствали 870 настоятелки от цял свят. То е протекло под мотото „Да сътворим глобална солидарност за живота“. Били са разгледани и обсъдени проблемите с бежанците и търговията с хора. По повод годишнината е издадена книга, озаглавена „Посветени жени на Църквата“. Международният съюз на генералните настоятелки ръководи над 700 хиляди монахини, които представляват две трети от общия им брой - 900 хиляди. Председател на съюза е сестра Кармен Самут - генерална настоятелка на конгрегацията „Сестри мисионерки на Дева Мария от Африка“. Общото събрание завършило с подписването на споразумение за конкретни екологични и социални дейности. Накрая папа Франциск е поздравил, благословил и пожелал успехи на генералните настоятелки.

Ватикан. Във връзка с 30-годишнината от аварията в атомната централа в Чернобил па-

па Франциск е приел на частна аудиенция делегация от 50 украинци начело с архиепископа на Минск-Могильов Тадеуш Кондрусевич. В делегацията е имало и представители на Лутеранска църква. След аудиенцията делегацията и папата са присъствали на литургия в базиликата „Санта Мария Маджоре“.

+ + Папа Франциск е приел на частна аудиенция 38 австрийски спортсти начело с Петер Шрьокснадел, президент на Австрийската федерация по ски. Те са поднесли на Светия отец голям букет цветя с цветовете на австрийското знаме и са изпели австрийски химн. Папа Франциск ги е поздравил на немски и им пожелал успехи във всички дисциплини.

+ + Папа Франциск е наредил получлените 130 хиляди еври от посещенията на ватиканския павилион на ЕКСПО в Милано да се предоставят на бежанците от Ирак в Йордания. Понастоящем в Йордания са настанени 130 хиляди бежанци от Ирак и над 1,3 miliona бежанци от Сирия. Тези бежанци се подпомагат и от католическите организации „Каритас“ и „Корунум“.

+ + Повече от половин милион читатели в Туитър използват кратките новини на папа Франциск на традиционния църковен език - латинския. По този начин латинският език в Туитър се наредя пред немския (322 хиляди), френския и арабския. Папският Туитър-канал започна работа през декември 2012 г. на осем езици - италиански, френски, испански, португалски, полски, немски, английски и арабски. През януари 2013 г. бе включен и латински език.

+ + Австрийският кардинал Кристоф Шонборн ще представя папа Франциск на празненствата по случай 25-годишнината от учредяването на архиепископията Минск-Могильов в Беларус, които ще състоят на 1 и 2 юли т.г. в сътилището „Богородица от Будслав“ - на около 150 километра северно от столицата на Беларус Минск.

+ + Папа Франциск е назначил индийския дипломат архиепископ Франсис Асиси Чулкат (63) за нунций в Казахстан и Таджикистан. Архиепископ Чулкат бе досегашен постоянен наблюдател на Светия престол в ООН в Ню Йорк, а преди това - нунций в Йордания и Ирак.

+ + Папа Франциск е приел на генерална аудиенция над девет хиляди ротарианци от целия свят на площад „Свети Петър“. Преди това той е приел на частна аудиенция президента на организацията К. Р. Равинран, с когото са бедседвали за милосърдието и бежанската вълна. Ротарианците наброяват по целия свят около 1,2 miliona членове, организирани в 35 хиляди ротариански клуба. Ангажиментите на организацията са: борба за мир, намаляване на болестите и бедността, поощряване и подпомагане на образование и икономиката. В борбата срещу детската парализа ротарианците са инвестирали от 1985 г. до сега над 1,5 miliarda долара. Накрая папа Франциск е благословил ротарианците и им е пожелал успех в тяхната благородна братолюбива дейност. Пред журналисти Равинран е заявил: „Папа Франциск е пример за всеки

ротарианец, защото той върши точно това, което всеки ротарианец трябва да прави“.

+ + За пръв път Ватикан излага документи от тайните архиви по повод свещените години. Най-старите документи са от 1300 г. - първата свещена година, обявена от папа Бонифаций VIII (1294-1303), а новите - от юбилейната 2000 г., обявена от свети папа Йоан-Павел II (1978-2005).

+ + От 24 до 26 юни папа Франциск ще посети Армения, а от 30 септември до 2 октомври - Азербайджан и Грузия. Пътуването до Армения е деликатно свързано с Турция, тъй като Светият отец обяви преследването и унищожаването на арменците от Османската държава преди 100 години за геноцид и това доведе до влошаване на отношенията с Турция. Посещението в Армения е по покана на главата на Арменската църква католикос Карагин II, на президента и на Католическата църква. И посещенията в Грузия и Азербайджан са по покана на православните патриарси, на правителствата и на Католическата църква. Папа Йоан-Павел II посети Грузия през 1999 г., Армения през 2001 г. и Азербайджан през 2002 г.

+ + От 24 май до 29 юли и от 2 септември до 28 октомври ватиканските музеи ще бъдат отворени допълнително от 19 до 23 ч. Тогава по време на посещенията посетителите ще се наслаждават на музикална програма - аржентинско танго, песни на руски хор от Москва, джаз и класическа музика. Според директора на ватиканските музеи комбинацията от музика, изкуство и специално вечерно осветление ще оцасътливи най-вече жителите на Рим, както и немалко туристи.

+ + Радио Ватикан е изълчило съобщение, че най-бързият и сигурен начин да се посетят ватиканските музеи е даряването на кръв! Който дари кръв в римската клиника „Тор Вергата“, получава входен билет за ватиканските музеи и Сикстинската капела, като по този начин се избягват дългите опашки.

+ + Вицепрезидентът на САЩ Джо Байдън е бил прият от папа Франциск на частна аудиенция. Срещата се е състояла по време на тридневна конференция за регенеративна медицина, организирана от ватиканския съвет за култура. Байдън е вярващ католик и лекар, занимаващ се с изследване на раковите заболявания. На конференцията той е изнесъл доклад за изследванията и лечението на рак, диабет и други заболявания. След конференцията папата е приел всички участници на частна аудиенция.

+ + Нови 23-ма гвардейци положиха клетва пред папа Франциск. На церемонията са присъствали швейцарският президент Йохан Шнайдер-Аман, председателят на Националния съвет на Швейцария Кристиан Маквалдер, родни и близки на гвардейците. Папската швейцарска гвардия се състои от 110 млади мъже. Гвардеец може да стане само католик швейцарец, завършил службата си в Швейцария, с безупречно реноме, да е висок най-малко 1.74 м, да е по-млад от 30 години и да е неженен. Командантът обаче трябва да е женен.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1511)
юни 2016 г.

Малките и големите пророци в Библията

В Книгата „Премъдрост на Иисуса, Син Си-рахов“ (49, 12), появила се около 180 години преди Христос, се говори за „дванайсетте пророци“. С течение на времето - при юдаизма и при първите христиани - пророците се „групират“ в зависимост от обема на книгата им. Така „дванайсетте пророци“ се определят като „малките“ пророци, а останалите четири - като „големите“ пророци. „Малките“ в Библията са: Книга на пророк Осия, Книга на пророк Иона, Книга на пророк Амоса, Книга на пророк Авдий, Книга на пророк Йона, Книга на пророк Михей, Книга на пророк Наума, Книга на пророк Авакума, Книга на пророк Софония, Книга на пророк Агей, Книга на пророк Захария и Книга на пророк Малахия. Те са изобразени

цветно по витражите на готическата катедрала във френския град Шартр. В латинския превод на Библията от свети Иероним тези пророци са наречени „prophetes minores“ - малки пророци, тъй като техните книги пророчества са много по-кратки от дългите книги на Исаия, Иеремия, Йезекииля и Даниила, наречени „големи“ пророци, към които по-късно се прибавят Книга „Плач Йеремиев“ и Книга на пророк Варуха.

Пророчествата са се развили в писмена форма като книги в продължение сигурно на сто-ти години, като най-старата от този род се смята на пророк Амос.

Петър КОЧУМОВ, по „Tag des Herrn“

(Продължава от миналия брой)

Авраам е готов да принесе в жертва това, което е получил от Бог, той казва „да“ на пълното доверие в Него за разлика от това „не“, което казаха Адам и Ева в райската градина. Те не се довериха на заповедта Божия, решиха, че тя е бреме, ограничение, пречещо на свободата им, препятствие, отличаващо ги от Бог. Те не разбраха, че целта на заповедта е да предпази човека от самоунищожение, че тя е за негово добро, за негово спасение. Със заповедта си Бог поиска човекът да приеме своята тварност, своята ограниченост и така да обикне Бог. Но ето, човекът реши (изкушаван от змията), че трябва да е равен на Бог, той въстана срещу участта си на творение, затова трябваше да дойде Христос - истинският човек, Който да каже „да“ на Господ, приемайки човешката ограниченост докрай. Обожествявайки я в личността си, приравнявайки човека с Бог, не по единородство (което е невъзможно), а по благодат - като дар от Божия страна, изстрadan и безвъзмезден, така целостта на нашия образ е възстановена в Христос.

Но да се върнем към Исаак. Аналогите между неговото жертвоприношение и Христовото, видени още от свети Мелитон от Сарди, са лесно доловими. Исаак е натоварен с дървата за всесъжението за грех, а Иисус е с кръста, на който ще се принесе в жертва за нашите грехове. И двете приношения са на планина (Иерусалим е построен на планината Сион). Исаак е първороден син, Иисус е единороден, като, разбира се, градацията е възходяща в полза на жертвата Христова. Бог ще пощади Исаак - предобраза Христов, имайки предвид от вечността жертвата на Своя единствен син, Който няма да бъде заменен с друга жертва (като овена в случая), но ще трябва да изпие горчивата чаша до дъно. Може да се направи една аналогия с реплика от филма „Време разделно“, където еничаринът Карабахим, обезглавявайки първо своя баща, който отказва да приеме испляма, казва: „Не можеш да по жертваш нещо, което не е твое“, т.e. няма истинска жертва, ако не е лично преживяна. Виждайки готовността на Авраам да пожертвва сина си, Господ му казва: „Кълна се в Мене Си, че понеже ти направи туй нещо и не пожали (за Мене) едничкия си син, Аз ще благословя и преблагословя, ще размножа и преумножа твоето семе... И ще бъдат благословени в твоето семе всички земни народи, задето послуша гласа Ми“ (Битие 22, 16-18). Предобразът препраща към образа, изкуплението ще бъде дело на Христос (Новия Исаак), но ефектът от Спасението се предвкусва в лицето на предобраза; това е, както казахме в началото, като риторична фигура - прийом проплесис. Благословението въсъщност е дадено на семето Авраамово, на потомъка Авра-

мов - Христос, извършиеля на саможертвата Божия. Чрез Неговото „Да, Господи“ ще бъдат благословени и спасени всички земни племена, защото Той е, Който послуша гласа на волята Божия. Ефектът от Неговото възкресение ще отвори вратите за нашето спасително приобщение с Бог.

Много са предобразите на пасхалната победа в Свещеното писание и едва ли ще можем всичките да изброям. Някои от тях можем да видим изобразени по стените на раннохристиянските и средновековните гробници. Знакови фигури там са Ной и спасените от потопа. Иисус е Новият Ной, спасяващ от смъртта на греха, Мойсей, който разделя водите на Червено море, за да изведе от робството богоизб-

рос, Който слязъл в пещта на ада, където били заключени душите на грешниците и праведниците, та без сам Той да изгори и да претърпи вреда, да избави затворниците от венгите на смъртта“ (С. Вълчанов, „Тълкуване на книгата на пророк Даниил“, Синодално издателство, София, 1975, стр. 49).

Друг знаков епизод от катакомбите, който сам Христос посочва като предобраз на Своето възкресение, е слушаят с погългането на пророк Иона от голятото морско животно. „Както Иона беше в утробата китова три дни и три нощи, тъй и Син Човечески ще бъде в сърцето на земята три дни и три нощи“ (Мт. 12, 40). По същия начин се тълкува и пълният с надежда за из-

Кои още да споменем? В псалмите неведнък е предложен победният завършек на страданията на Месията: „Затова се възрадва сърцето ми... А още и пътта ми ще почива в надежда, защото Ти не ще оставиш душата ми в ада и не ще дадеш на Твоя светия да види тление“ (Пс. 15, 9-10); „Господи, Ти изведе душата ми от ада и ме оживи, за да не сляза в гроба... защото... вечер настъпва плач, а сутрин - радост“ (Пс. 29, 4 и 6).

Нещо повече от намек в това отношение може да се съзре в словото на пророк Осия: „(Господ) ще ни оживи в два дни, в третия ден ще ни издигне и ние ще живеем пред лицето Му“ (Ос. 6, 2). В този ред на мисли може да бъде разбрано и великото пророчество

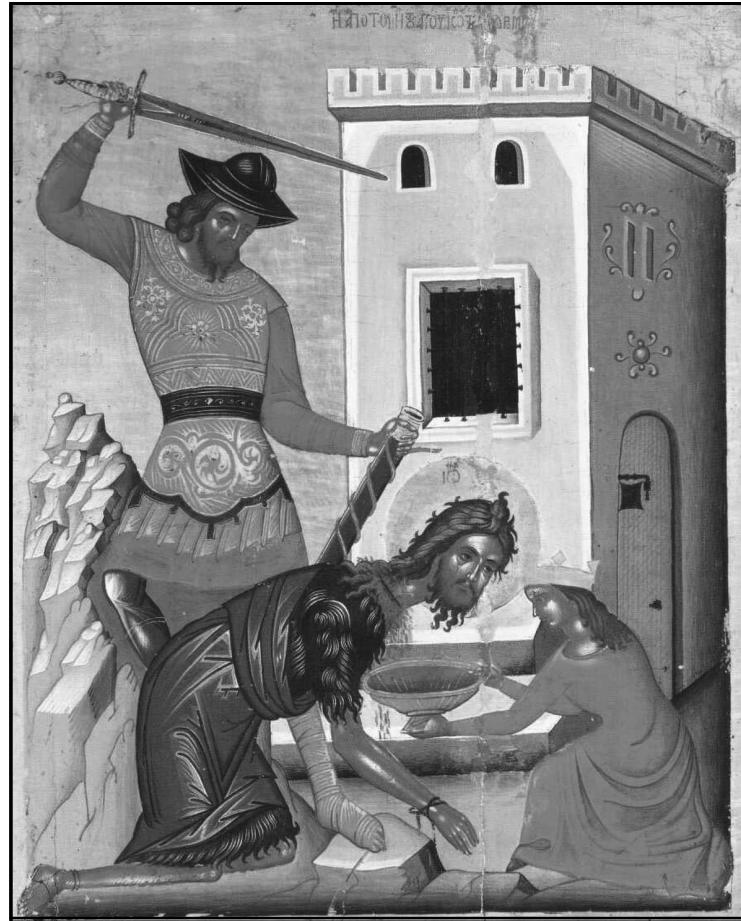
ще възкръснат“ (Ис. 26, 19). В този контекст звуци понято и даденото чрез архангел Гавриил (Дан. 8, 16) пророчество на пророк Данаил за бъдещата участ на хората: „И много от спящите в земния прах ще се събудят - едни за вечен живот, други за вечен укор и посрока“ (Дан. 12, 2). Така и второто и славно пришествие Христово може да бъде разгледано като един „следобраз“ на Христово първо пришествие и Възкресение, където ще бъде достигната пълнотата на Възкресението, когато Спасителят ще бъде „всичко във всеки“. Всеобщото възкресение вече е започнало с първото реализирано такова - Христовото, следва това на Пресветата Дева и така до пълнотата в края на времената. След първите векове на скорошно очакване на повторно идване християните осъзнали, че вярата в Христовото възкресение им е дала ключовете, залога за небесното царство, което тук вече е осъществено в Христовата личност, но все още недостигната в пълнота, запазена за „eschaton“ - за края. Тогава точният час на славното пришествие придобил по-малко значение; за Бог, за общението в Светата Троица си струвало чакането. С въплъщението на Христос, но особено с Неговата пасха вече тече неминуемо спасителното време, положено е началото на края. Очакването, вече осъществено в Христос, не е повече утопия, не е никакво хипотетично бъдеще, а „adventum“, нещо, идващо със сигурност, предстоящо, скъпо капарирано (с Кръвта и Възкресението) и неизбежно. Казано с две гръцки думи за време: „хронос“ е вече „кайрос“. Ако преди Христос времето бе хронология, безкрайно повтарящи се моменти в очакване на събитието, то с Христос това е вече време на Спасението - „кайрос“, време не като калкулирана величина, а като сгоден случай, време за оползотворяване отвъд способността за измерване, както времето, необходимо за един живот. Като едно потвърждение са и думите Христови към учениците: „Блажени очите, които виждат това, що вие виждате. Защото, казвам ви, много пророци и царе искаха да видят, що вие виждате, и не видяха, и да чуят, що чувате, и не чуха“ (Лк. 10, 23-24).

Продължаваме с образите и предобразите на Смъртта и Възкресението Христови вече в Новия завет. Ако се върнем към катакомбите, там ще видим изображението на Добрия пастир. Свети Ириней Лионашки вижда в загубената овча падналата с първородния грех човешка природа, която е намерена от Христос - Добрия пастир, Който я качва на раменете си, за да я върне в стадото на Отца. Друга фреска пак оттам е „Възкресяването на Лазар“ - ясен за всички ни предобраз на славното Христово възкресение. Подобни са епизодите с възкресения от Христос син на Наинската вдовица и съживяването на мъртвата Иаирова дъщеря. Чудодейните изцеления, които извършва Иисус, са също предобрази на Възкресението Му.

Отец Петко ВЪЛОВ
(Следва)

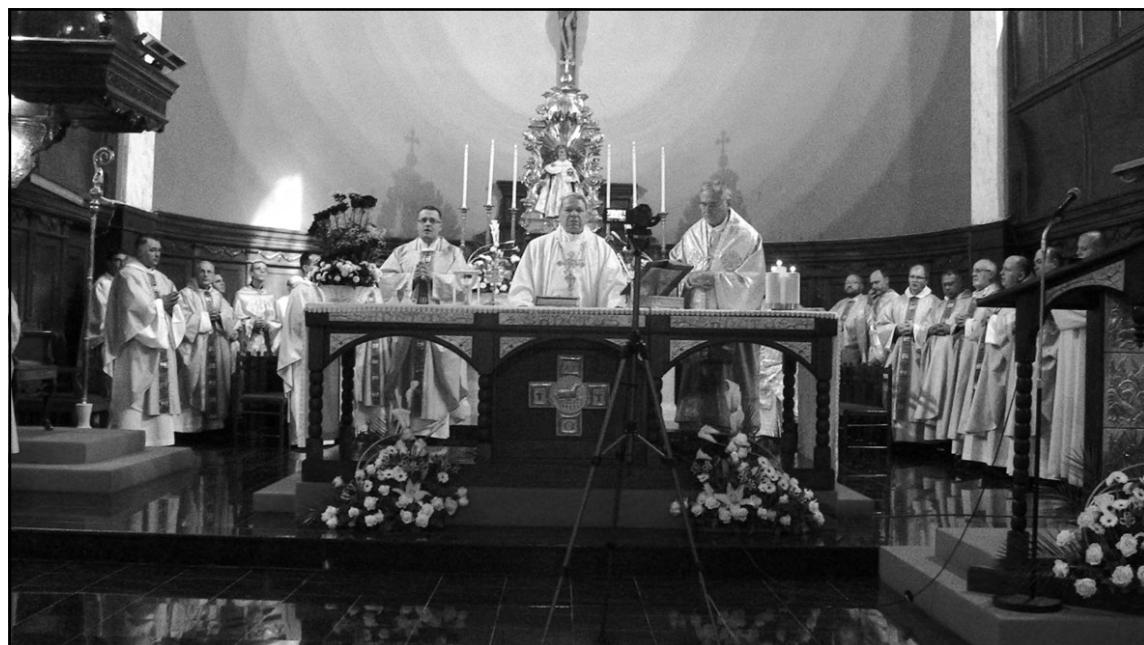
Образи и първообрази на Христовата смърт и възкресение

„Иоан Кръстител“
Манастир „Свети Дионисий“,
Атон, Гърция, 1547 г.

бавление въръпъл на пророк Иона: „До планинските основи слязох, земята със своите застори ме навеки затвори; но Ти, Господи, Боже мой, ще извадиш душата ми из ада“ (Ион. 2, 7). Впрочем още праведният Иов, в чиито невинни страдания светите отци на Църквата също виждат предобраз на Божествения страдалец, изказва силна увереност в избавлението, което ще донесе Месията: „Но аз знам, Изкупителят ми е жив и Той в последния ден ще издигне из праха тази моя скапваща се кожа, и аз в плътта си ще видя Бога. Аз сам ще Го видя... Не очите на другого ще Го видят“ (Иов, 19, 25-27). Въобще текстове, свързани с очакването на Помазаника Божий, с Неговата власт над смъртта чрез Възкресението, са като лайтмотив в Стария завет. За това споменава и апостол Павел в посланието си до коринтияните, „че Той бе погребан и че на третия ден възкръсна, според Писанията“ (1 Кор. 15, 4).

Победата на Помирителя на човеците над собствената физическа смърт е същевременно залог за духовна победа над греховната смърт през благодатните месиански времена - тогава „Смъртта ще бъде погълната навеки и ще отрие Господ Бог сълзите от всички лица“ (Ис. 25, 8). Нещо повече, тя е гаранция и за бъдещото всеобщо възкресение, когато „Твоите мъртвивци ще оживеят, мъртвите тела

40 години с грижа за Божия народ

От стр. 1

митров, енорист в енория „Пресвето Сърце Исусово“ в гр. Раковски, а неговото размищление бе изпълнено със силни думи, които развълнуваха присъстващите. Отец Димитър изтъкна, че живеем в светлината на Възнесение, в едно трепетно очакване сякаш заедно с първата Църква - тази, която Господ основа и която остави вчера, за да бъде посетена от Утешителя, този велик тласък на любовта, Който ще слезе и озари апостолите, за да могат да излязат от горницата и да тръгнат да проповядват. И в тъкът контекст е логично и лесно да се говори за свещенството, свързвайки го с тази специална годишнина. Проповедникът сподели, че преди две години клирът е гостувал в енорията в гр. Раковски, а той е бил в навечерието на своята четиридесета годишнина - така, както и почти всички свещеници, с минимални разлики, са на възрастта на годините свещенически живот на епископа и той има право, когато казва, че е тихен баща. Именно по време на това гостуване преди две години, каза отец Димитър, той е направил представяне на книгата на Ансем Грюн, който с духовен и психологически поглед е подхождил към този етап на човека, белязан от четиридесетте години, и те са наречени време на криза, но и време на благодат. Човек може по-уравновесено да погледне на това, което е оставил зад раменете си, и да отправи поглед в бъдещето. Когато чувства, че силите не са същите както преди, тогава намира голямото място на благодатта на Бог. Проповедникът припомни и някои от силните елементи на връзка на числото четиридесет в Библията, сред които и времето на вървенето на Божия народ и в тази епопея на Изхода може да бъде открита една икона на свещеническия живот. Както в поведението на Божия народ, така и в това на свещеника има моменти на слабост, но точно в тях

се чувства най-осезаемо присъствието на Бог. Размищленето на проповедника продължи с историята на свещеническото звание на монс. Георги и помазването на ръцете му със светото миро на тайнството свещенство, дадено му от неговия епископ. Подчертано бе още, че мирото - освен всичко друго - придава мекота на ръцете, а тази мекота е необходима, за да може свещеникът да гали лицата на хората в знак на милосърдие, да лекува тези, които са болни и тъжни, отхвърлени и самотни, за да е осезаем знак на милосърдието на Отца. Припомнени бяха и множеството трудности, пред които се е изправял монс. Георги, но които - подчертала отец Димитър - са знаци на автентичност на това звание: също първите години на апостолат на свещеническа дейност и войнствящият атеизъм. Завършвайки своята проповед, отец Димитър подчертала, че свещеническият живот е роман, който пише Бог, роман на истинската Божия любов и пожеланията към епископа са думите, които той оправя към всеки свещеник при назначаването му в дадена енория: „Грижи се за Божия народ, грижи се за болните, за бедните“. Независимо че е минал такъв дълъг период от служба чрез свещенството на Църквата, има още много тайни и радости, които Бог му е запазил. Проповедникът завърши с думите: „Нека Вашият апостолат да бъде на радостта, поверена от любовта, и разчитайки на Дева Мария, майката на всички свещеници, и на Вашата майка, която е на небето, на тези две силни майки, вървете напред и спасявайте душите!“.

Апостолическият екзарх Христо Пройков също се обърна към монс. Георги Йовчев, изразявайки радост, че на тази четиридесета годишнина от свещенството може заедно да отслужват литургия, защото заедно вървят в същия път. „Със своята вярност на свещенството и на божност ти наистина си пример за всички нас“, подчертала монс. Христо. Апостолическият екзарх изрази поздрави от името на Епископската конференция и заедно с това подчертала, че конференцията е пожелала най-специалния гост на неговия празник

да бъде Богородица от Назарет - тази, която от 1 май, идтайки от Румъния, минала през Северна България и сега е в ръководената от монс. Георги епархия в първия ден по повод неговата годишнина.

Отец Джовани Леонарди, който се придвижва заедно със статутата на Света Богородица от Назарет, също се обърна към вървашите, говорейки за мисията на Света Богородица от Назарет в България.

За тържествеността на празника допринесе и младежкият хор при катедралния храм под ръководството на диригентката Бернадет Балабанова и органистката Катерина Шопова. Те изпълниха „Dritte kurze und sehr leichte Messe“ от Oswald Joos, „Tu es sacerdos“, „Тебе, Боже, хвалим“, „Приими живота мой“, „Christus vincit“.

След края на службата епископът дълго приемаше поздравите и отправяните благопожелания на вървящите за своя празник.

Жана СТОЕВА

Среща на децата от Никополска епархия

На 16 април 2016 г. в Белене се проведе годишната епархийна среща на децата от 7- до 13-годишна възраст. Присъстваха деца от всички енории на Никополската епархия, придружавани от своите катехисти. Домакините посрещнаха участниците с добра организация и украсен църковен двор.

Отец Михал Шлахцяк, който по много интересен начин привлече и най-немирните към своята беседа, представи темата на срещата. Всички очакваха тя да бъде свързана с Извънредната юбилейна година на милосърдието - годината, в която всеки от нас е поканен да бъде милосъден. Но както отец Михал спомена, нека преди всичко да се попитаме дали се съмняваме. Дали можем да бъдем милосърдни? Труден въпрос... Колко от нас знаят какво е милосърдие? Ако всички сме кръстени и искаме да следваме Христос, наричаме се Христови и сме християни... но имаме пример в Него, милосърдни както Отца. „Съмнението... Колко често и по какви причини ние се съмняваме?... Съмняваме се да вярваме, съмняваме се в онова, което виждаме, съмняваме се в думите, които чуваме... Какво става с вярата ни? В какво вярвам, в кого вярвам? Примерът, който отец Михал даде, показва ясно кога започваме да се съмняваме (можете да го направите и ще видите резултата). Един простичък пример. Застанете пред огледалото, за да се огледате; със сигурност сте се познали и видяте всяка част от лицето си ясно, нали? Сега се отдалечете мъничко, няколко крачки, сега още няколко крачки... Нека се огледаме отново и да проследим дали виждаме със същата яснота пак добре около очите си, въгълчетата на устните си... Дали сме същите... Не се ли съмняваме вечно, че преди изглеж-

дахме по-добре? Да, а сега изглеждам различно. Така е с нас, християните. Ако не сме близо до Истината, която е Иисус, започваме да се съмняваме в това, в което вярваме. В годината на милосърдието отец Михал даде още примери в беседата си: за Надеждата - ние да бъдем, да даваме надежда на останалите; за Вярата - дали Бог е над всичко в нашия живот, дали другите неща не изместват Неговото желание Той да присъства над всичко; за Любовта - дали умеваме да слушаме със сърцето си, което означава, че е важно у хората само да слушат, да слушат и да цитират онова, което са чули, а да могат да чуват думите на Словото, да ги приемат и живеят в сърцето си.

След беседата на отец Михал срещата продължи с подготовката за литургия. При дароприношението децата поднасяха дарове - хляб, вино, вода и същността на думата Милосърдие - да общам, да чувствам, да помогна, да докосна, да погала, да се усмихна, да искам, да утеша, да моля... Колко кратки думи, но изпълнени с истина. Срещата на децата обогати техния живот, даде ново виждане във всекидневието им, в общуването помежду им, в помагането на родителите им...

Разбира се, какъв празник и каква среща с деца може да бъде, ако ги няма игрите? Домакините заедно със сестра Ана-Гlorия бяха подгответи невероятни игри. Заедно в игрите намерихме още примери да бъдем истински и да не се съмняваме, ако сме близо до Иисус, ако Го каним всеки път да бъде с нас във всичко. Празникът завърши с очакваната голяма изненада - всеки да получи подарък, спомен от срещата.

**Анелия ДАНЕЗИЕВА,
енория „Безскверно зачатие“,
с. Ореш**

Скаутски инициативи по Великден

От стр. 1

Скаутите в София

Боядисването на великденските яйца се превръща в традиция за скаутите и младежите в екзархията. Тази година отново децата и младежите се събраха на Велика събота, за да багрят яйца, месят козунаци и майсторят разновъртни кошнички, като така подпомагат набирането на средства за предстоящия летен скаутски лагер. Инициативата отбелая за значителен успех не само защото успя да осигури закупуването на част от принадлежностите, най-необходими за скаутите, но пре-

ди всичко защото показва таланта и творческия дух на младежите и остави хубав спомен от времето, прекарано заедно.

Летният лагер на скаутите от „Католически скаути“ - България, се организира между 10 и 17 юли т.г. и ще бъде в местността Беглика, близо до Доспат. На него ще присъстват различни лектори, сред които специален гост ще бъде шеф Мартин Хафнер, главен комисар на „Скаутите на Европа“. Записванията вече започнаха! Очакваме желаещите! Пишете ни на catholicscoutbg@gmail.com.

Михаела МАНОЛОВА

„Каритас“ - едно човешко семейство

Децата

„Децата сами по себе си са богатство за човечеството и за Църквата, защото те непрекъснато напомнят за условията, необходими за влизането в Царството Божие: да не приемаш себе си за самодостатъчен, а да имаш съзнание, че имаш нужда от помощ, любов и оправдение.“

Папа Франциск

Децата са една от най-уязвимите групи, изложени на рисък от бедност и социална изолация.

Бедността сред децата не се изразява само в липсата на пари. Тя е и в липсата на добри условия за живееене, на възможност за добро и качествено образование и достъп до адекватни здравни грижи. Общоприето е, че ранната детска възраст е най-критичната фаза в развитието на човека и че бедността в тази възраст може да увреди децата психологически, физически и емоционално.

Според „Каритас“ всяко дете трябва да се ползва от основните човешки права, без оглед на своя произход и страна на живееене. Навременната превенция срещу изпадане в неравностойно положение в ранна възраст е важно средство за засилване на усилията за борба с бедността и социалното изключване като цяло. Нужно е борбата срещу детската бедност да бъде изведенена като приоритет, както и да се положат усилия и мерки за изграждане на по-приобщава-

щи общества, където всички деца са в състояние да реализират пълния си потенциал. Защото децата са деца днес, те нямат друго детство и всичко, което се случва за тях сега, е необратимо.

**6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1511)
юни 2016 г.**

Искам да полетя

Боряна посещава център „Благовещение“ вече седем години. Сега е на 22 години, със синдром е на Луи-Бар - рядко заболяване, което се проявява в ранна детска възраст. Родена е в град Левски, но родителите й решават да се преместят в София, за да осигурят възможно най-адекватните грижи за дъщеря си. Наемат квартира близо до центъра, записват на училище брат ѝ Атанас, намират си и работа.

Боряна идва в центъра всеки ден. Заниманията с нея включват усилена кинезитерапия, която да поддържа мускулатурата ѝ, както и занимания със социален педагог, който да поддържа и допълва знанията ѝ за света. Тя идва първа и последна си тръгва. Животът ѝ минава в центъра.

Постепенно в индивидуалния й план за работа екипът на „Благовещение“ започва да включва арт- и трудова терапия - дейности, в които Боряна поради постоянното потреперване на ръцете и проблема със зрението се чувства несигурна и трудно приема да се включва. С времето тези притеснения отпадат и Боряна става уверена в работата с глина - разточва и изрязва фигури за медальони, отлива форми от гипсови калъпи, рисува с моливи и пастели. С Иван Чулев, ке-

рамик и трудотерапевт в центъра, извайват цяла колекция от кученца и други животни. Заниманията с хипотерапия и адаптиран тенис ѝ носят невероятно емоционално зареждане, тя открива себе си все повече и повече. Междувременно семейството ѝ се е установило трайно в София, брат ѝ Атанас е вече гимназист и скоро ще завърши.

През миналата година цялото семейство участва в групите за взаимопомощ и психологоческа подкрепа, водени от специалистите на „Благовещение“. Редовните занимания с психолога ги караят да се чувстват още по-сплотени. По време на едно от тези събирания стана ясно, че Боряна не се страхува от височини, меч-

тае да се катери по сгради, да скочи от тях и да може да лети. Точно в този момент е в ход социалната кампания „Лети повече“, даваща възможност на хора в неравностойно положение да извършват tandem полет с парашутер в небето над Сопот. Участниците се избират сред най-добриите, изпратили есе на тема „Искам да полетя“. Боряна с помощта на Таня Димитрова, социалния педагог на „Благовещение“, описва мечтата си на хартия и не след дълго разбира, че е сред избраните да летят. Сега всички - семейството ѝ, приятелите ѝ от център „Благовещение“, тръпнат в очакване на подходящия вътър, когато една мечта ще бъде осъществена.

Страницата подготви „Каритас България“

„Каритас“ в подкрепа на децата

За деца и младежи с увреждания към „Каритас“ - Русе, и „Каритас“ - София, функционират дневни центрове и центрове за социална реабилитация и интеграция, предоставящи комплексни професионални грижи и услуги - кинезитерапия, психотерапия, логопедични занимания, арт- и трудотерапия и други специализирани занимания, съобразени със здравните, образователните и реабилитационните потребности на децата и младежите. Центровете към „Каритас“ - Русе, са разположени в Русе („Милосърдие“), Враца („Дъга“) и в Белене. Центровете към „Каритас“ - София, се намират в с. Веселиново („Св. Франциск“) и в София („Благовещение“). През 2015 г. сътрудниците от всички центрове осигуриха всекидневни специализирани грижи и занимания на 218 деца и младежи с увреждания.

За деца в рисък към „Каритас“ - Русе, и „Каритас“ - София, функционират центрове за информиране, консултиране, обучение и подкрепа, предоставящи специализирани социални, психологически и образователни дейности. Освен с децата се работи и с техните семейства. Центровете към „Каритас“ - Русе, са разположе-

ни в селата Ореш и Малчица и в Русе („Том Сойер“). Центровете към „Каритас“ - София, са в Кукулен („Св. св. Кирил и Методий“), Малко Търново („Цветница“), с. Баня - община Нова Загора (Достъп до образователни ресурси), и в София (Центрър за подкрепа на деца и семейства). През 2015 г. сътрудниците от всички центрове предоставиха специализирани грижи на 506 деца в рисък.

За деца в рисък „Каритас Витания“ реализира „Съботни приключения“ (гр. Раковски), осигуряване на топъл обяд в училища за деца от социално слаби семейства (гр. Раковски), посещения на доброволци в центровете за настаняване от семеен тип в гр. Раковски, Брезово и Зелениково с цел игра и общуване с деца, настанени там.

За деца бежанци, настанени в приемателните центрове към Държавната агенция за бежанци, „Каритас“ - София, в партньорство със СИ ВИ ЕС, реализира проект „Бежанци“, чрез който доброволци помагат на децата да се адаптират по-лесно в българското общество. През 2015 г. близо 300 деца бежанци участваха в обучителните и занимательните дейности, извършвани от сътрудниците на „Каритас“.

„Каритас“ в България

През 2015 г. сътрудниците на „Каритас“ в България са оказали ежемесечна и периодична подкрепа на близо 2000 души в нужда. Грижите за деца и младежи в рисък и с увреждания изразходват 37 на сто от бюджета на федерацията. Тези и други данни, свързани с дейността на „Каритас“ в България през 2015 г., бяха изложени по време на 34-тата национална конференция на „Каритас България“, която се проведе на 19 май 2016 г. в енория „Дева Мария от Фатима“ - Плевен. По време на събитието бяха обсъдени и стандартите и политиките на „Каритас България“, която - като организация на Католическата църква - следва нейната мисия да бъде в подкрепа на крайно нуждаещите се хора, чийто живот в покрайнините остава невидим за институциите.

На 8 май 2016 г. младежи от град Раковски, София и Белозем взеха участие в международната Шафета на мира - световна инициатива на „Младежи за единен свят“, даваща израз на желанието на хиляди деца и младежи от различни раси, народи, култури и религии за единен свят на толерантност, обич, братство и разбирателство. В България събитието се провежда за пет пъти. В подготовката и про-

веждането тази година освен организаторите - Движението на фоколарите в България, се включиха и сестрите францисканки на Пресветото сърце Исусово и доброволци на „Каритас“ - град Раковски.

Децата от центъра на „Каритас“ - Русе, в с. Ореш получиха специална награда в конкурса „На крилете на пролетта“, организиран от библиотека „Веселина Геновска“ при народно читалище „Георги Парцалев-1901“ в гр. Левски.

Учениците в село Баня, подпомагани от сътрудниците на „Каритас“ - София, участваха в юбилейното тържество по случай 125-годишнината от основаването на местното училище. Децата представиха народни песни и танци, спортни умения и рисунки в изложбата, открита за празничния ден.

Компанията „Димитър Маджаров“ дари 10 килограма луканка за възрастните хора, получаващи услугата „Домашни грижи“ на „Каритас“ в Пловдив. Благодарение на този жест 20 възрастни хора сложиха на трапезата си от вкусния деликатес. Дарението се реализира в рамките на кампанията на „Каритас България“ в подкрепа на възрастни хора „Близостта е в общуването“.

Може да подкрепите децата в неравностойно положение, като направите дарение по банков път по следната сметка:

ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА

IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX

BIC: FINVBGSF

Основание за плащане: Деца

Титуляр на сметката: Каритас България

За повече информация може да се свържете

с „Каритас България“: caritas@caritas.bg, тел.: 02 944 18 58.

Благодарим ви, че помагате заедно на хората в нужда!

Извънредна юбилейна година на милосърдието

В Източните църкви, а и в Западната църква поне до края на XII в. свещеникът не оправдва този, който е изпоявдал греховете си, така както днес се оправдва в римския обред, т.e. с декларативна формула, която по своята същност звучи по следния начин: „Аз те оправдавам от твоите грехове в името на Отец, и Син, и Свети Дух“. Източният свещеник оправдва, произнасяйки една молитва, често доста дълга, в която след като е прославил Бог заради Неговите неизброими дела на милосърдие, Го моли да прояви Своето милосърдие също спрямо лицето, което стои пред Него, прощавайки му всичките грехове. Сравнявайки тези два начина на оправдение, западната система възхвалява декларативната формула, определяки я „висша“ (praestantior) пред прекративната (молителната) формула, която в по-голяма степен изразява упражняването на властта на съдник, която изповедникът е упълномощен да упражни в момента, когато произнася оправдението. Наистина ли молителната формула е по-ниска от западната система за оправдение? За да отговорим на проблема, ще надникнем в две коптски молитви.

За улеснение на читателя при представянето на някои избрани молителни формули ще се посочват в съответните заглавия по-значимите теми на някои изповедни формули. За да стане по-ясно графично редуването между възхвала и прошление, типично за липтургичните молитви, с една звездичка (*) ще се бележи възхвалата към Бог, а с две звездички (**) - началото на прошението.

1. Изповедта: едно служение, по естество наредено да освобождава

В коптската липтургия съществува една древна разрешителна молитва, която свещеникът произнася над вярващия, чието име знае, тъй като на Изток се изисква изповедта да бъде персонализирана. Молитвата е следната:

* Господи, Боже всемогъщи, Който изцеряваш нашите тела и нашите души; Ти, Който каза на нашия отец апостол Петър чрез устата на Твоя единороден Син, Господ и Бог наш Иисус Христос: „Ти си „камък“ и върху този камък ще съградя църквата Си, и портите адови няма да й надделеят; на тебе ще дам ключовете на Царството небесно, и това, което си свързал на земята, ще бъде свързано на небесата, и това, което си развързал на земята, ще бъде развързано на небесата“ [Мт. 16, 18-19].

** Сега, Господи, направи така, че този Твой слуга (...) чрез службата на моята слабост да бъде разрешен от моята уста и от устата на Светия Дух, о, Боже, добър и човеколюбив, чрез Твоя Син, Който отнема греховете на света. Приеми обръщането на Твоя слуга (...), давайки му

светлината, познанието и оправдението на грешките, защото Ти си милостив, милосърден, бавен на гняв, много милостив и праведен. И ако с нещо сме съгрешили срещу Тебе със слово, с мисли и дела, оправди и на нас прости, о Благий и Човеколюбив. Освободи ни и освободи Твоя раб (...) от всеки грех, от всяка клетва и хула, от грешна присъда и от всяко нападение на еретици и вероотстъпници. Дай също и на нас, Господи, разум, сила и благоразумие, за да избегнем от всяко дело на лукавия - нашия противник. Дай ни да вършим Твоята воля на всяко време и запиши нашите имена в сбора на Твите светии в Царството небесно. Чрез благодатта и милостта

Петдесетница. От друга страна, молещият се знае, че пророческото обещание изрича наредба в далечно бъдеще, което е точно това на един наследник на „Петър от Кесария“, необходим да упражнява мощта на ключовете. Следователно към целта да свърже „днес“ на обреда, молещият се въмква в своята молитва Божествените думи, които казват: „...което си развързал...ще бъде развързано...“, от правени към „Петър на поколенията“, който е самият молещ се свещеник. Ето защо се моли: „Сега, Господи, направи така, че този Твой слуга (...), да бъде разрешен от моята уста и от устата на Светия Дух...“.

Богословие на изповедта в училището на липтургията

сърдието на Твоя единороден Син, Господ Бог, цар и спасител наш Иисус Христос, Комуто подобава слава вовеки. Амин! (Denzinger H., Ritus Orientalium Coptorum, Syrorum et Armenorum in administrandis sacramentis, I, Wirceburgi 1863, 437)

Анонимният редактор, който първи е пипнал формулата, е извършил серия от действия, които е добре да проследим чрез нашето въображение. На първо място се е запитал: „Какво трябва да попитам?“. На което си отговаря, изследвайки това, което в неговите очи е основната молба: „... да бъде разрешен от моята уста“. Следователно, тръгвайки от подобно прощение, включително във функция с епиклезата (призоваването на Светия Дух - б.р.), авторът започва да търси юридическата основа или по-скоро богословски определеното място на оправдението на греховете. След едно бързо и усилено търсене я открива в думите на Иисус към апостол Петър: „Това, което си развързал на земята, ще бъде развързано на небесата“. Вярно е, че Иисус казва също: „Каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на небесата“. Все пак от това божествено обещание молещият се мъчи да извлече основната идея, силната идея, тази, която тълкувателите на Свещеното писание наричат „Точката“, тук абсолютно положителна, ненапразно изразена в бъдното.

В Кесария Филипова всъщност Иисус не основава Църквата, но обещава да я основе. Не дава на апостол Петър ключовете, но обещава да му ги даде. Апостол Петър не е още овластен да оправдва, но получава тържествено обещание, че един ден ще оправдва. Всичко това - изграждането на Църквата, дарът на ключовете, употребата на ключовете - ще се извърши на

Не трябва да убягва в тази благодатна формулировка нарочното добавяне на двете усти: без устата на свещеника тази на Светия Дух е няма; без устата на Светия Дух тази на свещеника е несъстоятелна. Има и една друга богословска подробност: „(...) чрез службата на моята слабост“. Докато западното богословие се стреми да развие у служителите на изповедта духа на властта - доколкото свещеникът е овластен да върши това, което другите християни не могат да вършат, то липтургичното богословие на Изток - без да отрича нищо от горното - успява да развие у своите свещеници духа на слабост.

Формулата продължава, като отправя серия от молби не само в полза на този, който се изповядва, но и също в полза на онзи, който изповядва. За тази страна на формулировката на прошенията в първо лице множествено число, която на Изток се среща често, ще се спрем, когато разглеждаме следващата молитва.

ОБОБЩЕНИЕ

1. Тази молитва, която се отнася към изповедта на един-единствен вярващ, е отправена към Бог, уточнен в личността на Отец.

2. Изследваната формула ни убеждава заедно с много други, че молитвата за оправдаване може да разполага с установителни думи във функция със съответната епиклеза - точно както се случва в евхаристичните молитви.

3. Използването на могъществото на ключовете по естество е дадено да освобождава.

4. Ролята на изповедника изисква свързаното служение на двете усти - неговата и тази на Свети Дух.

5. В Църквите на Изток изповедникът чрез самата молитва на изповедта осъзнава своята слабост.

Чезаре ДЖИРАУДО
Из книгата „Да изповедаш греховете и да изповядаш Господ“
(Следва)

Молитвата не е магическа пръчка

Папа Франциск поучава

На генералната аудиенция на 25 май на площад „Свети Петър“ папата разви темата на своя катехизис върху притчата от Евангелието за несправедливия съдия Божий, която е самият молещ се свещеник. Ето защо се моли: „Сега, Господи, направи така, че този Твой слуга (...), да бъде разрешен от моята уста и от устата на Светия Дух...“.

„Съдията представлява авторитетна личност, която е повикана да се произнесе въз основа на закона на Мойсей“. И избра Моисей от целия Израил способни мъже и ги постави началници на народа, хилядници, стотници, петдесетници и десетници (и писари), и те съдеха народа във всяко време; за (всички) важни работи обаждаха на Моисея, а за всички малки работи съдеха сами“ (Изх 18, 25-26). Съдията са хора, които почитат Бог, верни Нему, безпристрастни и неподкупни.

„Добре е за душите ни да чуем това днес, нали! Но този съдия нито се бои от Бог, нито уважава когото и да било. Съдия несправедлив, без скрупули, който не спазва закона, а прави онова, което иска според интереса си. Към него се обръща една вдовица в търсене на справедливост.“

Вдовиците заедно със сираците и чужденците са били най-уважимите групи от обществото. Правата, гарантирани им от закона, е можело да бъдат потъпкани лесно, защото бидейки самотни и безпомощни, трудно са получавали уважение; на една бедна вдовица, беззащитна, може да не и се обърне внимание, дори да не и се даде справедливост; същото е спрямо сираца, чужденца и мигранта.

Изправена пред безразличието на съдията, вдовицата прибягва до единственото си оръжие - настойчиво да продължава да го притеснява с непоколебимото си искане за справедливост.

И именно чрез тази упоритост постига целта си. Съдията в края на краищата изпълнява молбата и не защото е мотивиран от милосърдие, никојто защото съвестта му налага това, а просто признава: „Тъй като тази вдовица ме притеснява, ще й дам право, за да не продължава да ме безпокои непрекъснато“.

„Тази притча води до два извода за Иисус: ако вдовицата е успяла да склони неправедния съдия със своите настойчиви искания, то още повече Бог, който е добър и справедлив, ще даде заслужената справедливост на Своите избрани, които викат за помощ ден и нощ към Него“, а и също така няма да „ги накара да чакат дълго, но ще действа незабавно“.

„Ето защо Иисус ни уверява да се молим непрестанно, неуморно.“ Всички ние изпитваме моменти на умора и обезкуражаване, особено когато

ни се струва, че молитвите не помагат. Но Иисус ни уверява: за разлика от неправедния съдия Бог отговаря своевременно на Своите синове, въпреки че това не означава, че го прави във времето и по начина, които ние бихме искали. Молитвата не е магическа пръчка!“

„Тя ни помага да запазим вярата си в Бог, да се уповаваме на Него дори когато не разбираем волята му. В това сам Иисус, който се е молил толкова много, ни е дал своя пример. Посланието на свети апостол Павел до евреите напомня: „Той в дните на пътта Си, със силен вик и сълзи отпразни молби и молитви към Оногово, Който можеше да Го спаси от смърт, и като биде чут поради благовението Си...“ (5, 7). На пръв поглед това твърдение изглежда пресилено, защото Иисус умря на кръста. И все пак посланието към евреите не бърка: Бог наистина спаси Иисус от смъртта, но изминатият път за тази победа минава през съдата смърт!

Позоваването на изпълнена молба към Бог се отнася към молитвата на Иисус в Гетсиманската градина. Предметът на молитвата е от второстепенно значение; това, което има преди всичко значение, е връзката с Отца. Ето какво прави молитвата - превръща желанието и го оформя в съответствие с волята на Бог,

каквото и да е то, защото който се моли, се стреми преди всичко към единение с Бог, който е милостива любов“.

Притчата завършва с въпрос: „Обаче когато дойде Човешкият Син (Иисус), ще намери ли вяра на земята?“ (П. 8). И с този въпрос всички ние сме предупредени - не трябва да се въздържаме от молитва дориако изглежда неизпълнена. „Молитвата е онази, която поддържа вярата, без молитва вярата избледнява! Да се молим на Господ за вярата, която се превръща в постоянна молитва, упорита, настойчива, като онази на вдовицата в притчата, вяра, която се подхранва от желанието за съдване на молитвата. Да изживеем в молитвата Божията милост така, както Отец отговори на децата си, изпълнен с милостива любов. Благодаря!“

В края на аудиенцията папа Франциск припомни, че „миналия понеделник в Сирия относно имаше терористични атаки, които доведоха до стотици загинали мирни граждани“. „Призовавам всички да се молят. Молете се на милостивия Отец, молете се на Дева Мария да даде вечен покой на жертвите, утеша на семействата и да обърне сърцата на онези, които сеят смърт и разрушения. Всички единно да се молим на Дева Мария.“

Отговорите на папа Николай I по допитванията на българите

Хилядолетен юбилей

(Продължава
от миналия брой)

9. Вие питате дали трябва ежедневно във Великата Четиридесетница да се приобщавате с тялото и кръвта Господня. Но за да става това, ние смирено се молим на всемогъщия Господ и най-настойчиво всички ви насырчаваме, ако само сърцето ви не се на мира в греховно разположение, или ако разкаялата се и непомирена духовна съвест не го обвинява в престъпни сърещения, или ако някой от вас поради своя порок не бъде достатъчно помирен с непокорния си брат. Впрочем, ние мислим, че оня, когото гризе съвестта поради каквото и да е от тия неща, по-скоро се обременяват от такъв голям дар, отколкото да постигне никакво облекчение: „Защото той яде...“ (1 Кор. 11, 29) - според апостола - „... и пие своето осъаждане“. Обаче относно това и относно ония, които именно влизат в църквата и все пак не се причествят след извършване на приношението, дават достатъчно обяснение свещените канони. А последните трябва да бъдат предоставени на вашия предстоятел, който с Божие съдействие трябва да бъде ръкоположен чрез наше смирене, и от него точно разкрити на свещенослужителите, които държат ключовете на знанието, и не по-малко вътълпени във, на които това е нужно и никак не се забранява. Между това само през Четиридесетницата, която обичаят на църквата назовава Велика, трябва да се причествате всеки ден, като спазвате горното правило, понеже тогава именно трябва постоянно да се отдавате на молитва, да се стичате на жертвоприношенията на верните и непрекъснато да призовавате в паметта си известното пророческо изречение, дето се казва: „В деня, когато постите, вие изпълнявате своята воля“ (Ис. 58, 3). Защото ако по собствено съгласие бракосъчетаните се отдават на молитва и в друго време с чисто тяло, то колкото повече трябва в онova време, когато поднасяме Богу десетини от своята плът, и когато подражаваме на самия Господ във въздържание и отхвърляме с право от себе си не само непозволени неща, но и много други позволени неща, да се откажем от всяко удоволствие и да залегнем на целомъдреност на сърцето и тялото, за да се отдадем свободно на молитва?

14. Освен това вие съобщавате, че някой си грък лъжливо заявявал, че бил презвитер, докато не бил такъв, и тъй бил покръстил мнозина в родината ви. И тъй, щом сте узнали чрез Божие вдъхновение, че не бил презвитер, вие сте били отсъдили да се лиши от уши и нос, да бъде най-жестоко бит и изгонен от родина-

ти. Ето, във вас се е изпънило, простете ни, това, кое то апостолът разглажа за някои, че имали ревност към Бога, ала не по разум (Рим. 10, 2), защото макар и зле да е постъпил, като ви е лъгал, все пак вие в тия случаи се проявиха ревност, наистина благочестива, но не тъй предразлива, понеже макар и сам да се е преструвал, че е свещеник, все пак неговото преструване е донесло на мнозина спасение. И наистина, разногласни са били ония, които са възвествявали по разногласен начин Христа, но не заради самия Христос (Фил. 1, 15-18). Обаче било, че те са го възвествяли поради съда, било поради каквото и да е, все пак не ги е възприял Апостолът, който най-много е сторил, само за да бъде възвестен Христос, защото Христос именно бил заповядал да живее от благовестието оня, който възвестява благовестието. Ако мнозина за това проповядват Христ-

вестният глас, който е прозвучал чрез гъльба, изключва всяко петно на човешко осъвернение, тъй като чрез него се явява и казва: „Този е, Който кръщава“ (Йоан 1, 33). И тъй, ако кръщението, макар и дадено от блудник или крадец, все пак достига неотменно до оня, който възприема дара, то по каква причина не би останало неотменно и без какво и да е повторение кръщението, което какъв и да е светски човек даде, и когато се преструва на презвитер с не знам какво намерение? И без съмнение Акакий, някога цариградски епископ (481 - 489 б. р.), се е преструвал на свещенослужител, след като е бил осъден от римския папа Феликс III. Но нека чуем какво казва споменатият вече предстоятел Анастасий. Той именно казва между другото: „Когато именно Акакий, осъден, си присвоил името на свещенослужител, в неговата глава заседнал гневът на гордостта, задето не бил изключен от църквата народът, който жадувал за неговия дар в

те му, особено когато е видял сред онова племе, у което чак до онова време не е била тачена никаква права вяра и никаква истинска религия, разкрил по Божия милост пред себе си вход, за да спечели мнозина (Деян. 14, 27; 1 Кор. 16, 9), и той може би се задъхвал да склони мнозина към такъв голям дар, в което чувствал, че Бог милостиво го подпомага. Най-сетне, ако Давид се престорил на луд, за да постигне сам своето спасение (1 Цар. 21, 13-15), каква вина си е навлякал оня, който по ка-

В априлския брой на вестника поместихме покана на инициативен комитет, подкрепен от Католическата църква в България, във връзка с 1150 години от първото българско пратеничество при Светия престол и отговорите на папа Николай I по 115 питания на българите. В него се казва:

„Днес България и българският народ заедно с цяла Европа също са изправени пред лицето на важни политически и културни предизвикателства. Не толкова отдавна от историческа гледна точка прекрачихме границата между тоталитаризма и демокрацията. Няма и едно пълно десетилетие, откакто сме членове на Обединена Европа. Динамиката на заобикаляния

ни свят сякаш се ускорява и ни кара да задаваме въпроси за нашето минало, настояще и бъдеще - като личности, като българи, като европейци и като християни. Отговорите невинаги ни удовлетворяват, анерядко и не ги получаваме.“

„Приканваме... всички наши сънародници да отправят своите въпроси по актуални проблеми от областта на живота и вярата на адреса на вестник „Истина-Veritas“, за да бъдат изпратени на Него-во Светешество папа Франциск.“

Припомните, че очакваме още ваши въпроси към папата и напомняне адреса на вестника: 1606 София, ул. „Люлин планина“ №7

От редакцията

та, за да придобият земни блага, то в тяхното дело очевидно не се проявява Христос, а користолюбието; от друга страна, понеже мнозина проповедници на евангелието се величат от верните с големи почести, то някои за това именно са проповядвали Христа, за да постигнат и те сами същото. И тъй в техния оброк не се проявява Христос, а заистата. Но никой от тия хора не е бил възпрян да не възвестява Христа, без съмнение защото и Иуда, пратен от Господа между останалите апостоли, бил правил чудеса, възвестявал Христа и в Негово име бил кръстил мнозина. И тъй, както предстоятелят на апостолския престол Анастасий II пише, че не се пита в подобен случай кой или какъв проповядва, но кого проповядва.

15. По-нататък питате дали ония хора, които са приели това кръщене от оня човек, са християни, или трябва втори път да се кръщават. Но ако са били кръстени в името на върховната и неразделна Троица, те са действително християни, и от който и християнин да са кръстени, не подобава втори път да се кръщават. Защото както споменатият вече апостолски първосвещеник Анастасий пише до своя едноименен император (до византийския император Анастасий, 481 - 518 б. р.), и кръщението, което дано бъде далеч от църквата, било че е дадено от блудник, било от крадец, дохъжа неотменно до оня, който възприема дара, понеже из-

тайствата, а се подложила самата му душа, която била сгрешила, изрично на справедлив съд, за който свидетелства навред многократно наставление на писанията. И наистина така е, защото съгласно най-славния апостол „нито който сади е нещо“ (1 Кор. 3, 7), т.е. огласява, „нито който полива“, т.е. кръщава, „а всичко е Бог, Който прави да расте“. И затова пошлият, като поднася блага, не причинява на другите, а на себе си пристраст на загуба, затова е сигурно, че никакъв дял от щета не засяга тия, които оня грък е кръстил поради известното изречение: „Този е, Който кръщава“ (Йоан 1, 33), т.е. Христос, и пак се подразбира тук: „Бог прави“ (1 Кор. 3, 6 - 7), а не човек.

16. Вие, които така сте били осъдили онova лице, искате да разберете дали трябва да извършите покаяние. Изобщо всеки гръх непременно се измива напълно чрез покаянието, което ползва, само когато се съпровожда от Божия благодат. Защото Господ първо се взроя в Петър и тогава Петър се отдал на сълзи (Лк. 22, 61-62). Обаче явно е, че вие сте съгрешили пред оня човек. Първо, защото доколкото можем да разберем, още не е било ясно установено дали оня същият човек не е бил свещеник, аписано е: „Не съдете преди време“ (1 Кор. 4, 5). Второ, защото макар и да се е престорил на такъв, какъвто не е бил, все пак не е извършил деяние, което да не е угодно на Бога или на верни-

тават друг княз, и как вие, подгответи срещу тях със съдействието на Божията сила, сте ги надвили от малко до голямо и заловили със собствените си ръце, пък и как всичките им първенци и по-значими хора с целия им род били избити с меч, а не толкова знатните и по-малко видните не претърпели никакво зло, желаете да знаете относно ония, които са лишени от живот, дали имате гръх поради тях. Но това във всеки случай не е извършено без гръх и не е могло да стане без вина от ваша страна, щом поколението, което не е участвало в замисъла на своите родители и не е било изобличено, че е дигнало оръжие против вас, е било изкланено невинно заедно с виновните. Ето защо впрочем, псалмописецът, след като е вече казал: „С люде лъжливи не седях и с коварни няма да отида; намразих сбърещето на злонамерените, и с нечестивци няма да седна“ (Пс. 25, 4-5), малко по-нататък, умолявайки Бога, казва: „Не погубвай душата ми с грешници и живота ми с кръвници“ (Пс. 25, 9). Ето защо Господ заявява, като говори чрез пророка Иезекиил: „Всички души са Мои; която душа греши, тя ще умре“ (Иез. 18, 4). И след малко казва за бащата: „Но ако някому се е родил син, който виждайки всички грехове на баща си, каквото той върши, вижда и не върши подобни работи: по планини жертвено не яде, към идолите на дома Израилев не обръща очи, жената на близкия си не осквернява и човек не притеснява, залог не взима и насила не отнима, хляба си дава на гладен и гол с дреха облича, върху беден ръка не дига, върхнини и лихва не взима, изпълнява Мойте повели и постъпва по Мойте заповеди, тоя не ще умре заради беззаконието на баща си; той ще бъде жив. А баща му, понеже е жестоко притеснявал, братя ограбвал и вършил недобро сред народа си,eto - той ще умре поради своето беззаконие. Вие казвате: „Защо пък синът не носи вината на баща си?“. Защото синът постъпва законно и праведно, пази всички Моя наредби и ги изпълнява: той ще бъде жив. Душа, която съгрешава, ще умре; синът ще понесе вината на баща и баща не ще понесе вината на син“ (Иез. 18, 14-20). Пък и спрямо родителите, които са били заловени, е трябвало да постъпите по-благо, разбира се, като им запазите живота от любов към Бога, Който ги е предал в ръцете ви, за да можете смело да кажете Богу в молитвата Господня: „Прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на дължниците си“ (Мат. 6, 12). Но ако и да сте могли да запазите ония, които са загинали в борбата, вие не сте им позволили ни най-малко да живеят и не сте искали да ги спасите, то изобщо не сте постъпили разумно, защото е писано: „Съдът ще бъде беззаконен за оногова, който не е показал милост“ (Иак. 2, 13). И чрез гореспоменатия пророк Господ казва: „Нима Аз иска съмртта на беззаконника? - казва Господ Бог. - Нали това

На стр. 9

Отговорите на папа Николай I по допитванията на българите

От стр. 8

искам - той да се обърне от пътищата си и да бъде жив?". (Иез. 18, 23). Обаче защото вие сте съгрешили по-скоро от ревност към християнската вяра и от неведение нежели от друг порок, вие добивате затова опрощение и милост по благоволението на Христа, щом последва от ваша страна покаяние (Мат. 5, 7).

20. Какво трябва да се отсъди за свободния човек, който се е изпълзнал чрез бягство от отечеството си, ако бъде хванат? Нищо друго във всеки случай освен онова, което законите определят. Все пак обаче, мнозина измежду светците, както разказват житиетата им, са излизали от собственото си отечество и са били по-славно уважавани другаде, но никога, ако се не лъжа, както намерих, не са били съдени като виновни само задето са излезли от отечеството си, щом не са съществували и други причини, особено когато на нашия отец Аврама Божи глас казва: „Излез от твоята земя, от твоя род“ (Бит. 12, 1), а някои от нашите отци са живели като изгнаници твърде много години в чужда земя; въобще човек не е свободен, ако не смее да излезе от отечеството си. Но ако е свободен и съгласно правото не се счита обвързан от задълженията на някое условие, той не бяга, но излиза от отечеството си, както и на Аврам не се казва: „Бягай“, но „Излез от твоята земя“ (Бит. 12, 1). А понеже това е сторил, като се е подчинявал Богу, без да го е осъдил някой, той е отменил всяко наказание.

24. Какво трябва да претърпи отцеубиецът, т.е. онъ, който убие баща си или майка си, или също онъ, който погуби брат си или сестра си, посочват законите. Но ако избяга в църквата, постановяваме да се направи онова, което предвиди епископът на мястото или свещеникът, който е поставен от него.

25. Вие заявявате, че е по обичая на отечеството ви всякога пазачи да бдят на границата между вашето отечество и това на другите; и ако роб или свободен избяга по някакъв начин през тая същата стражка, то незабавно вместо него се избиват пазачите. След това питате какво мислим по тоя случай; и затова трябва да се справите в законите. Но все пак нека бъде дадеч от сърцето ви желанието тъй немилостиво вече да съдите вие, които се опознали такъв милостив Бог и Господ, особено когато по-скоро е нужно, щото както досега лесно сте завличали всекиго на смърт, тъй занапред да отвеждате не към смърт, а към живот ония, които все пак можете да спасите. Тъй както например блаженият апостол Павел (Деян. 9, 1), по-рано гонител и хулител на Христа, дишаш заплаха и убийство спря-

мо учениците на Господа, след като получил милост, преобразен от божествено откровение, не само ни най-малко не причинявал на кого и да е смъртно наказание, но дори желал да бъде прокълнат заради братята си (Рим. 9, 3) и бил готов съвсем охотно да се пожертвва и без остатък да се пожертвва за душите на верни (2 Кор. 12, 15), така и вие, след като сте позвани по из-

бора на Бога и просветени от Неговата светлина, не трябва вече, както по-напред, да жадувате за смъртни наказания, но като използвате всеки случай, да призовавате без колебание всички обратно към живот, както телесен, тъй и душевен, и както Христос ви повърна от вечната смърт (Рим. 6, 7), от която се обхващахте, към вечен живот, така и вие сами се постарайте да избавите от гибелта на смъртта не само всички невинни, но дори и всички виновни, съгласно известното изречение на премъдрия Соломон: „Избавяй водените на смърт и не се отказвай от обречените на убиване“ (Притч. 24, 11).

28. Какво трябва да се отсъди за онъ, който бъде хванат при съпругата на другого, ще намерите, като прочетете законите. Но ако блудникът избяга в църквата, ние постановяваме, че от епископа ще трябва да се отсъди онова, което несъмнено са определили свещените канони, или което ясно са постановили светите предстоятели на апостолския престол.

33. Вие заявявате, че откак сте свикиали да влизате в сражение, как досега сте носели като военно знаме конска опашка, и искате да узнаете какво трябва да носите вместо нея. Какво друго във всеки случай, освен знамението на светия кръст? Защото то именно е онова, с което Мойсей раздели морето и уби Амалик (Изх. 14, 21; 17, 13) и с което Гедеон надви мадианците (Съд. 7), пък и Христос, нашият Господ, не само надви дявола, който имаше власт над смъртта, но го и повали (Евр. 2, 14). То именно е знанието, което носим на челата си, чрез него се отбраняваме от всички врагове и се охраняваме срещу всички нападения. То е знанието на вярата и огромен ужас за дявола; то е знанието, с което винаги християнските князе в

своите нужди си служат, и с което царете, придържайки се в истинската вяра, често изтъргват от неприятелите си по благоволението на Христа знаменити триумфи. Но за да узнаете по-ясно какво трябва да носите вместо оная конска опашка, като по-подходящо военно знаме, когато пристъпвате към война, считаме за необходимо да видите припомните някои неща от делата на Константин, който се е показал най-благочестив римски император и най-прочут от всички разпространител на християнството. Той именно, когато водил войска против Максентий, тиранин на града Рим - бил и тогава радетел на християнската вяра, но все пак още не бил възприел знанието на Господното страдание, с кое то обикновено нашите почват всяка работа - когато, следвателно, размишлявайки много в себе си за необходимостта на предстоящото сражение, пътувал, при това издигал по-често очите си към небето и оттам си измолвал Божия помощ, видял в сънно състояние откъм източната страна да се червене в огнен блясък кръстно знамение; и като бил изплашен от такова видение и бил и смутен от странната гледка, видял, че застават пред него ангели, които казвали: „Константине, с това побеждавай!“. Тогава, наистина, обрадван и вече сигурен за победата, озnamенува своето чело с кръстния знак, който бил видял на небето, преобразува го във военни знамена и нагажда тъй нареchenia labarum във вид на Господен кръст. И тъй снабден с оръжието и знамената на вярата се отправя против оръжието на нечестивите и без да пролива кръвта на римския народ, както сам молил Бога, той след потъването на Максентий в една река триумфирал чудесно над тиранина.

34. Освен това вие се допитвате дали трябва веднага да потеглите, щом дойде вест, че е нужно да вървите на война, или има известно време, в което не трябва да се отправяте на война. В този случай ние отговаряме: никакво време не трябва изцяло да се спазва, когато се предприемат или извършват някакви работи, освен споменатите по-горе твърде знаменити и за всички християнски свещени дни, ако не ни засставя особена голяма нужда.

Публикуваният текст е по „Фотий патриарх Константинополски до князъ Борис; Папа Николай I до българите“, изд. „София - С. А.“, 1994 г., като в „Папа Николай I до българите“ отговорите са по „Отговорите на папа Николай I по допитванията на българите. Responsa Nicolai I papa ad consulta Bulgarorum. Anno 866“. С. 1939, превод Димитър Дечев.

Цитатите от Библията са предадени според синодалното издание на Библията, София, 1993 г.

(Следва)

За много години!

На 13 юни дългогодишният редактор и сътрудник на в. „Истина-Veritas“ Иван Теофилов навършва 90 години. Рядко има брой през 25-те години от възстановяването на католическия вестник, в който да няма негова статия. Общуването с него винаги носи радост и знания.

Нека Бог му дава още много сили и крепост на духа, та да обогатява вестника и всички нас със своя християнски пример и познания.

*Ad multus annus et ad multus articulus,
господин Теофилов!*

От редакцията

Тертулиан - баща на латинското богословие

(Продължава
от миналия брой)

Тертулиан се отклонява от православието и след 207 г. изповядва монтанизъм. Според други източници той само е симпатизирал на монтанистите, без да е член на сектата им.³

Монтанизъмът е ерес, според която още не сме получили пълнотата на откровението в Христос, тоест откровението е в процес на завършване благодарение на действието на Свети Дух. Монтанизъмът отхвърля йерархичната организация на Църквата, като счита, че трябва да я ръководят осъбени, възхновени пророчи.⁴

Има данни, че Тертулиан е основал в Африка своя Църква, която просъществува до V век под името тертулианство. За това свидетелства дори свети Йероним.⁵

Тертулиан оборва в горещи спорове модализма - ерес, която твърди, че Бог се разкрива като Баща в творението и в даването на закона, като Син в Христос и като Свети Дух след Христовото възнесение. За разлика от модализма Тертулиан прави разлика между Бащата и Сина, като се основава на текста от 1 Коринтиан 15, 27-28: „.... защото „всичко покори под нозете Му“; а щом се казва, „че всичко е в Нему покорено“, очевидно е, че освен Оногова, Който е подчинил Нему всичко. Когато пък Му бъде подчинено всичко, тогава и Сам Синът ще се подчини на Оногова, Който Му бе всичко подчинил, за да бъде Бог всичко у всички“. Все пак в стремежа си да противодейства на модализма Тертулиан погрешно се опитва да докаже божествеността на Иисус чрез друга теория.

Отношението на Тертулиан по въпроса за взаимодействието между езическата философия и христианството се характеризира с пълното отричане на езическата мисловност. Той счита, че по самата си природа душата е християнска и естественото състояние на човека е да бъде християнин. В този смисъл езическото във всички свои форми и нагласи - култура, философия, изкуство, е противно и много вредно за христианството. Бог е дал в писанието всички истини и затова всяко тяхно изследване става излишно. Ако продължаваме да ги изследваме, със сигурност

се отклоняваме от вярата.

Тук Тертулиан дава пример с непорочното зачатие на Сина Божи. Как чрез философията да се обясни непорочното зачатие? Логиката е - щом е зачленала, имала е контакт с мъж!

Но тази логика е в разрез с истината на вярата и тъкмо тази абсурдност на истината гарантира нейната безпрекословност. Защото непорочното зачатие е абсурдно, но само от човешка гледна точка. Според „логиката“ на Божието провидение то е разумно. Не случайно фразата „Credo quia absurdum“ - „Вярвам, защото е абсурдно“, отговаря на Тертулиановата мисловност.⁶

В трактата си „За кръщението“ - най-ранното съчинение за кръщението, достигнало до нас, което тук няма да се коментира подробно, Тертулиан за пръв път обяснява монограмата *ictus* или *ichthys* - на гръцки *ΙΧΘΥΣ* - съкращение от началните букви на *Iesous* (Иисус) *Christos* (Христос) *Theou* (Божи) *Uios* (Син) *Soter* (Спасител). Думата *ΙΧΘΥΣ* означава риба, а рибата живее във водата. Кръщението се съществува чрез водата. Напълно логично в раннохристиянското изкуство рибата е символ на Христос. Този символ Тертулиан съзира в евангелския епизод с чудния улов на риба.⁷

Въпреки че Тертулиан е монтист, в някои от съчиненията му се открива напълно православно богословие. Това е пример, че въпреки принадлежността на даден човек към секта, той може да мисли правилно.

Известни са 31 съчинения на Тертулиан. Богословските му възгледи се оформят в контекста на полемиката му с гностичните секти. В „Оправдание на еретиците“ са изложени възгледите му за Църквата - близки до тези на свете Ириней. И двамата автори се опират на авторитета на преданието. Тертулиан е неспособен на компромис - за еретите той упреква езическата философия, като също я обвинява за всички нещастия. Тук цитирам кредито на Тертулиан, което използва почти същите изрази както у свете Ириней, въпреки че двамата не са се срещали никога и не са се познавали. Както ще стане ясно от текста по-долу, структурата на това правило е същата, както на настоящето Веруно.

„Това е правилото (символът) на нашата вяра. Ние го изповядваме всенародно. Вярваме, че съществува един Бог, Творец на света,

На стр. 10

Волята на Бог

Стара норвежка легенда разказва за отшелник на име Хаакон, който служел в един параклис, в който хората идвали да се молят с голяма на божност. В този параклис имало един много стар кръст. Мнозина коленичели пред него и молели Христос за някакво чудо. Един ден отшелникът, воден от благородни чувства, се решил да Го помоли за една милост. Той коленичи пред кръста и казал: „Господи, искам да страдам за Теб. Позволи ми да заема мястото Ти, да Те заменя на кръста“. И застинал така, на колене, с поглед, вперен в разпятието, сякаш в очакване на отговор. Господ отворил уста и проговорил... Думите му падали отгоре тихи, но строги:

- Рабе Божи, ще изпълня желанието ти, но при едно условие.

- Какво е то, Господи? - попитал умолително Хаакон. - Трудно ли е? Готов съм с Твоя помощ да го изпълня, Господи!

- Слушай! Каквото и да става, каквото и да видиш, трябва винаги да си мълчиш.

- Обещавам Ти, Господи! - отговорил Хаакон.

И замяната станала. Никой

не забелязал промяната. Никой не обърнал внимание, че прикованият с гвоздеи на кръста е отшелникът. А Господ заел мястото на Хаакон.

Дълго време човекът спазвал обещанието си и на никого нищо не казвал. Но веднъж в параклиса влязъл един богат човек. След молитвата той забравил там чантичката си. Хаакон го забелязал, но мълчал. Не казал нищо и когато един бедняк, дошъл два часа по-късно, взел чантичката на богатия. Наблюдавал безмълвие, когато скоро след това пред него коленичили един младеж и помолил за Божията помощ, преди да замине на дълъг път.

В този момент се върнал богатият, който търсил чантичката си. Не я намерил и си помислил, че младежът я е откраднал. Богатият ядосано казал на младежа:

- Върни ми чантичката, която открадна!

Изненадан, младият човек отговорил:

- Не съм крал никаква чантичка!

- Не лъжи, веднага ми я върни! - настоял богатият.

- Повтарям ви, че не съм вземал никаква чанта! - твърдял младежът.

Богатият се нахвърлил яростно върху младия. Тогава от горе произвучал силен глас:

- Спри!

Богатият погледнал нагоре и видял, че гласът идва от разпятието. Хаакон, който вече не можел да си мълчи, защищил младежа и укорил богатия, който излязъл бързо от параклиса. Последвал го младежът, който бързал да не изпусне кораба.

Щом параклисът опустял, Христос казал:

- Слизай! Не ставаш за място ми. Ти не запази мълчание!

- Но, Господи - казал отшелникът, - как можех да допусна тази несправедливост?

Сменили си местата. Христос отново заел мястото си на кръста, а Хаакон - пред кръста. Христос обяснил:

- Ти не знаеше, че богатият трябваше да изгуби чантичката си, понеже в нея носеше парите, за да вземе девствеността на една девойка. Бедният пък имаше нужда от тези пари и стори добре, като взе чантичката. Що се отнася до младежа, който щеше да бъде набит, нараняванията щяха да му попречат да приеме пътуването, което е фатално за него. Ето, преди малко корабът му потъна и той се прости с живота си. Ти не знаеше нищо. Аз знам и затова си мълча.

И Господ отново замълча.

По интернет

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

Раздел първи Призванието на човека: Жivot в Духа Глава втора Човешката общност

Член 2 Участието в обществения живот

I. Властьта

1897 „Власт“ се нарича качеството, по силата на което лица или институции издават закони и заповеди на хората и очакват послушание от тях.

1898 „Всяка човешка общност се нуждае от власт, която да я управлява“ (Вж. LEO XIII, Litt. enc. Diuturnum illud: Leonis XIII Acta 2, 271; ID., Litt. enc. Immortale Dei: Leonis XIII Acta 5, 120). Тя има своето основание в човешката природа. Властьта е необходима за единството на държавата. Ролята ѝ се състои в това да осигурява, доколкото това е възможно, общото благо на обществото.

1899 Властьта, изисквана от моралния ред, идва от Бога: „Всяка душа да се подчинява на върховните власти, защото няма власт, която да не е от Бога; и каквито власти има, те са от Бога наредени. Затова, който се противи на властта, противи се на Божията наредба. А ония, които се противят, ще навлекат върху себе си осъждане“ (Рим. 13, 1-2) (Вж. 1 Петр. 2, 13-17).

1900 Дългът на послушание налага на всички да отдават дължимата почит и уважение на властьта и да обграждат с ресpekt, признателност и благоволение според заслугите им лицата, които са натоварени с нея.

Под перото на папа свети Климент Римски намираме една стара молитва на Църквата за политическата власт (Вж. още в 1 Тим. 2, 1-2):

„Дай им, Господи, здраве, мир, съгласие, устойчивост, за да упражняват безпрепятствено властьта, която Ти им даде. Именно Ти, Господи, Царю Небесен на вековете, си, Който даваш на синовете човешки слава, чест и власт над земните неща. Ръководи, Господи, техните решения според това, кое е добро, което е приятно за Твоите очи, за да бъдат достойни за Твоето благоволение, като упражняват с благочестие, с мир и снизходжение властьта, която Ти им даде“ (SANCTUS CLEMENS ROMANUM, Epistula ad Corinthios, 61, 1-2: SC 167, 198-200 (FUNK 1, 178-180)).

1901 Ако властьта води към реда, установен от Бога, „определението на политическите режими, както и определението на техните управници, трябва да бъдат предоставени на свободната воля на граждани“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 74: AAS 58 (1966) 1096).

Разнообразието на политическите режими е морално допустимо, стига те да се стремят към законното благо на общността, която ги е избрала. Режими, чиято природа противоречи на естествения закон, на обществения ред и на основните права на личността, не могат да осъществят общото благо на народите, над които са наложили.

1902 Властьта не извлича от само себе си своята морална законност. Тя не трябва да се отнася деспотично, а да действа за общото благо като морална сила, основана на свободата и на чувството за отговорност (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 74: AAS 58 (1966) 1096):

„Човешкото законодателство придобива характера на закон, когато е съобразено със здравия разсъдък; от това се вижда, че то черпи силата си от вечния Закон. Когато излезе от рамките на разума, то трябва да се обяви за несправедливо, тъй като тогава не отговаря на понятието за Закона и е по-скоро форма на насилие“ (SANCTUS THOMAS AQUINAS, Summa theologiae, 1-2, q. 93, a. 3, ad 2: Ed. Leon. 7, 164).

1903 Властьта се упражнява законно само ако търси общото благо на дадена група и ако прилага морално позволени средства за достигането му. Издадените от управниците несправедливи наредби и закони, противоречащи на моралното право, не могат да наложат задължения върху съвестите. „В такъв случай властьта престава да бъде авторитет и се изражда в насилие“ (IOANNES XXIII, Litt. enc. Pacem in terris, 51: AAS 55 (1963) 271).

1904 „За предпочитане е всяка власт да бъде уравновесяна от други власти и от други компетентни органи, които да я държат в справедливи граници. Това е именно принципът на „правовата държава“, в която върховната власт принадлежи на закона, а не на своеволието на хората“ (IOANNES PAULUS II, Litt. enc. Centesimus annus, 44: AAS 83 (1991) 848).

II. Общото благо

1905 Съобразно социалната природа на човека благото на всеки е свързано непременно с общото благо. То може да бъде определено само в съотношение с човешката личност:

„Не живейте изолирани, сами за себе си, откъснати, като че ли сте вече оправдани, а се събирайте, за да търсите един общия интерес“ (Epistula Pseudo Barnabae, 4. 10: SC 172, 100-102 (FUNK 1, 48)).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Нов апостолически нунций в Руската федерация

Папа Франциск назначи за нов апостолически нунций в Руската федерация монс. Челестино Милиоре, досегашен нунций в Полша. Челестино Милиоре е роден в Куинео, Италия, на 1 юли 1952 г. Ръкоположен е за свещеник през 1977-а, а след обучение в Папската църковна академия постъпва в дипломатическата служба на Светия престол. Изпълнявал е различни длъжности в папските представителства в Ангола, Египет и Полша. През 1992 г. е назначен за постоянно наблюдал на Светия престол към Съвета на Европа. Между 1995 г. и 2002 г. изпълнява длъжността подсекретар на Отдела за отношения с държавите към Държавния ватикански секретариат. Пред 2002 г. е назначен за постоянно наблюдал на Светия престол към ООН. На 6 януари 2003 г. е ръкоположен за архиепископ от папа Йоан-Павел

II. През 2010 г. е назначен за апостолически нунций в Полша.

В интервю за местния вестник в Куинео „La Guida“ монс. Милиоре говори за своята нова мисия и предизвикателствата, свързани с нея. На първо място „отношението между двете Църкви - Католическата и Православната, която не само е преобладаваща в Русия, а представлява тясна симбиоза между култура, история и различните прояви на социалния и политическия живот в Руската федерация“. Новият нунций изразява намерението си да даде приоритет на „открития и гъвкав стил“ вместо „интерпретативните механизми на дипломацията, които много често се оказват предопределени и сурови“, и да изгради мостове между различните визии и позиции в търсене на общ път.

Поклонничество на статуята на „Дева Мария утешителка“

Люксембург

„Божието провидение ни даде възможността в тази юбилейна година, в която възвестяваме пламенно милосърдието на Господ, да възпоменем и 350-ата годишнина от избирането на „Дева Мария, утешителка на угнетените“ за покровителка на Люксембург.“ Това пише в посланието си папа Франциск по повод поклонничеството на статуята на „Дева Мария утешителка“ в Люксембург. „Този празначен юбилей ни изпълва с надеждата да се превърнем в участници на спасението и благодатта“, пише още папата.

„Дева Мария, утешителка на угнетените“ е обявена за покровителка на Люксембург на 16 октомври 1666 г., като са и връчени символично ключове

те на града. В този контекст се ражда и годишното поклонничество, което отвежда вървящите до катедралата, където се съхранява статуята на Дева Мария - става въпрос за малка дървена скулптура, висока 73 см и датираща от XVI век.

В годината на милосърдието архиепископът на Люксембург Жан-Клод Холерк пожела „Дева Мария утешителка“ да бъде близо до възрастните, болните и всички онези, които нямат възможност да посетят катедралата за молитва. Оттук и идеята за поклонничество на богоизображената статуя в черквите, религиозните общности, старческите домове и училищата в страната. Поклонничеството, което започна на 8 май, ще продължи до края на октомври.

11

ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1511)
юни 2016 г.

Официално са признати явленията в Сан Николас де лос Аройос

Явленията на Дева Мария в Сан Николас де лос Аройос са били признати официално. В неделя, 22 май, епископ Хектор Сабатино Кардели потвърди свръхестествения характер на събитията.

Сан Николас де лос Аройос се намира на 250 km северозападно от Буенос Айрес и е център на епархията на провинция Росарио. Там от 1983 г. Дева Мария започнала да се явява на Гладис Кирога де Мота. Жената, която вече е баба, получила раните на Христос. Явлението се повтаряло всяка година на един и същи ден. Последния път в този ден се събрали 250 000 души.

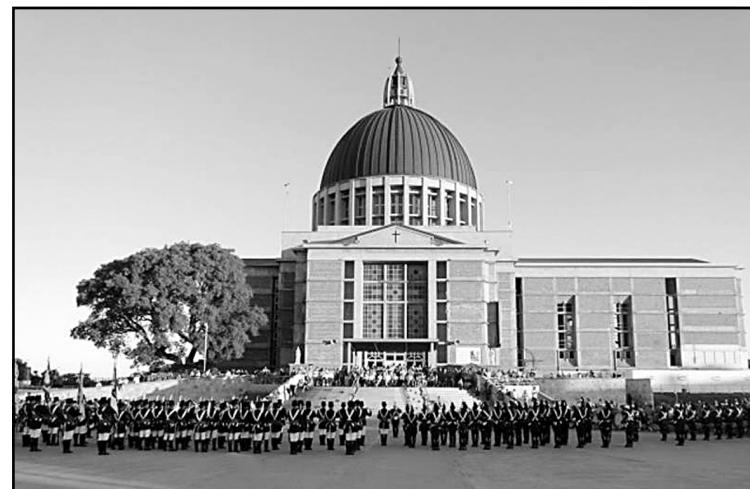
Гладис Кирога живее в голямо усамотение и по-голямата част от деня прекарва в молитва. Епископът на Сан Николас де лос Аройос вече отслужвал литургии и организирал процесии към мястото на река Парана, където по поръчение на Божията майка трябвало да бъде построена голяма черква. На това място е намерен извор, както посочило явленietо.

Историята на Църквата познава редица подобни случаи, в които Дева Мария се явява

Аржентина

на вярващи и призовава да се построят храмове, като посочва точните места за строежа. Така възникват светилищата на Света Богородица, посе-

вен наставник на Гладис, още отначало е бил убеден в достоверността на нейните твърдения. Досега са публикувани повече от 1800 послания, за които съобщава ясновидката. Обнародването им е разреше-

щавани от хиляди поклонници, на които са чути много молби.

Църковните власти са приемали във връзка с Гладис Кирога де Мота белия скапулар, посочен от явленietо специално за тези, които страдат с тялото и душа.

Отец Карлос Перес, духов-

но от предишния епископ на Сан Николас, монс. Доминго Салвадор Кастаня (1984 - 1994), който също е бил убеден, че се касае за явления на Дева Мария.

Преди известно време настоящият епископ монс. Кардели е оглавил второто епархиально поклонение до новата чер-

ква „Дева Мария на броеницата“ и е обявил официалното признаване на феномена.

През изминалите 30 години Църквата проучва основно явленията. В такива моменти тя си задава три въпроса: дали феноменът има естествен произход, дали не е дело на дявола и дали има свръхестествен характер. В дадения случай отговорът на тези въпроси е бил категоричен: „Constat de supernaturalitate“ (Очевидно е свръхестествено - б. р.).

Епархия Сан Николас де лос Аройос е създадена през 1947 г. от папа Пий XII. В нея живеят 422 000 католици, а това е 92% от населението ѝ. Те са обслужвани от 101 епархиини свещеници и 13 свещеници от конгрегации.

От средата на 80-те години на миналия век, когато започнали явленията, броят на свещениците е нараснал със 70%.

Основните заръки на Дева-та са:

Статуята на Дева Мария от Сан Николас де лос Аройос

- укрепване на съюза между Бог и Неговия народ и необходимостта от обръщане на грешниците;

- постоянна молитва за мир в света;

- осъзнаване на ползата от разпространяване и практикуване на молитвата на броеницата;

- извършване на покайни дела и проповядване на Божието слово - и двете свързани с призиви за мир и за любов към близкиния;

- необходимостта от често причестяване и молитви, отправени към Свети Дух.

По www.catholic-news.bg

29 юни -
Свети Петър
и Павел

Църква на мъчениците

Повод за дневния размисъл по темата Църква на мъчениците е известието за убийството на отец Андреа Санторо, енорийски свещеник на гр. Трабзон на брега на Черно море в Анадола, убийство - дело на исламисти. Повод е също и писмото от март 2016 г. на преподобния генерален представител на отците августино-успенци отец Беноа Гример, от което научаваме, че отец Венсан Макози, 51-годишен конгоанец - енорист на селцето Лиамбо, провинция Бутембо в Конго, е убит на празника Връбница в храма след литургията от войници исламисти. Тези престъпления потвърждават предупреждението на Спасителя Христос: „Ако Мене гониха, и вас ще гонят“ (Ин. 15, 20). Именно в контекста на това предупреждение папа Йоан XXIII направи следната констатация: „Петровата ладия - ето вече двадесет века - няма ден, в който да е плавала в тихи води“. Изхождайки от тази констатация на Римския първосвещеник, ще се опитам в рамките на един исторически блиц маратон да маркирам отделните му етапи.

И тъй, при римските императори Нерон (37-68) и Диоклециан (245-313), още в зората на християнството, кръвта на мъчениците обагри Колизеума. Извършенията, организирани във Франция от хугенотите, последователи на Калвийн (1509-1564), са следващият етап на този маратон, в който се пролива мъченическа кръв. Когато английският крал Хенри VIII (1491-1564), отълчен от Църквата заради незаконните си шест жени, воден от властолюбие и спастолюбие предизвика схизмата, утвърдена от дъщеря му кралица Елизабет I (1533-1603), поданиците му от Англия, Уелс, Шотландия и Ирландия не се присъединяват към създадената от него Англиканска църква,

а приемат мъченическа смърт в знак на вярност към Римската църква.

В Русия император Петър Велики (1682-1725) изпълнява стриктно завета на патриарх Йоаким от 27 март 1690 г. да прогони от Русия еретиците католици и протестанти и да разрушши черквите им. Столина години преди това казаците убиват архиепископ Йосафат Кунцевич (1580-1623). Успоредно с тези събития поляци, японци, рутизи са удостоени със свои мъченици. По време пък на Великата френска революция (1789-1799) гилотината под ръководството на Робеспиер е в услуга на враговете на Църквата. След години на другия край на света - в Мексико, особено при президента Каранса, тихомъкът на сърчаван от президента на САЩ Удроу Уилсън (1856-1924), Църквата е подложена на изпитания: свещеници и монаси са гонени от страната, като немалко са тези, които след мъчения са окичени с палмата на мъчениците. Жестокостта няма граници - един свещеник е погребан жив, дарохранителници са осквернени и осветените хости са хвърлени на кучетата, разпятия са използвани за мъченици, стотици монахини са обезчестени, закрити са монашеските ордени, епископски домове са взривени... Църквата обаче надживя и този период на атеистичен терор, защото упоредно с мъчениците в редиците на съдържащи и решени на саможертва нейни чеда, един от тях бе йезуитът, блаженият Мигел Про (1891-1927), който разнася вярата сред гонените и укриващи се християни. Президентът Плутарко Калиес лично настоява да се ускори залавянето му. Свещеникът е заловен и осъден на смърт чрез разстрел. Преди екзекуцията той разперва ръце като на кръст - в едната държи разпятие, а в

другата - броеница, и се провиква: „Да живее Христос Цар!“.

Абсурдно е предположение, че Испания - родината на Тереза Авилска, на „католически“ крал и кралица Фернандо и Изабел, на Гоя, на Сервантес, ще избегне изстъплението на враговете на Църквата. След абдикацията на крал Алфонсо XIII (1886-1941) през 1931 г., когато на власт идват республикан-

ците начело с Ларго Кабальеро, само след месец петдесет черкви и манастири са опожарени в разстояние на три дни. Републиканската конституция осигурява тотална дехристиянизация на Испания; по този повод Мануел Асаня, председател на Държавния съвет, заявява: „Испания вече не е християнска страна“. Създаденият Народен фронт узаконява антирелигиозните изстъпления, а когато депутатът монархист Хосе Калво Сотело (1893-1936) обвинява управляващите за бездействието срещу подпалвачите и убийците, депутатът Долорес Ибарури, известната La Pasionaria, му отговаря: „Това ще бъде последната ви реч!“. На

следващата сутрин е задържан и убит, убийство, което предизвиква Гражданската война в Испания.

Страната се раздира между Народния фронт и флангистите на генерал Франко. В районите под контрола на республиканците убити свещеници висят на куките в месарниците, трупове на монахини са поругани. Според статистиката са убити 16 700 свещеници, сред които 12 епископи. Франкистите от своя страна не останаха дължници в тази насока сред баски - свещеници бяха жестоко наказани за известни симпатии към республиканците, а град Герника бе напълно разрушен. В някои страни и особено във Франция и по-специално писателя Бернард обвиниха Франко и съюзниците му за поведение, противно на християнските принципи. След края на Гражданската война, приключи с победа на генерал Франко, са възстановени дипломатическите отношения между Ватикан и Испания. Тук ставаме свидетели на един абсурд: победата на Франко до голяма степен бе осигурена от военната помощ на антихристиянски режими - фашизма в Италия и националсоциализма в Германия.

В същото време минало известни с жестоката си борба против Християнската църква са диктаторите Хитлер и Сталин. Сидането си на власт Хитлер закрива католическите училища и младежки организации, като на тяхно място създава Хитлерюгенд, а средствата за информация са под контрола на държавата. Само година след завземането на властта, т.е. през 1934 г., видни дейци на Църквата са ликвидирани, над петстотин свещеници и монаси са арестувани и въдворени в концлагери, а църковни имоти, черкви, епископски домове са опожарени. Бисмарковият Културкампф бледнее с проявите си

пред тези на националсоциалистите.

В Съветския съюз желязната ръка на Stalin (1879-1953) наложи на народите марксистко-ленинската доктрина, която прокламира, че „религията е опиум за народа“. Появиха се концлагери, бяха депортирани разделени семейства, имаше политически процеси със смъртни присъди, затворени храмове. В замяна на този атеистичен режим Stalin успя да преобрази Русия на музиките в индустриална държава, с престижна образователна система и сериозно изкуство, като трябва несъмнено да се отбележи постижението на съветската наука, изпратила първия човек в Космоса - лъчезарния Юрий Гагарин.

След края на II световна война още чеда на Църквата в Европа приеха палмата на мъченици. В България отците на Флавиан Манкин, капуцин, Камен Вичев, Йосафат Шишков и Павел Джиджов - августино-успенци, и Никополският епископ Евгений Босилков, пасионист, подпечатаха с кръвта си своята вярност към посланието на Спасителя Христос за братолюбие и мир сред човечите с добра воля.

Мъченици, мъченици... Тяхната кръв е посев за християнин! (Тертулиан, 155-222). На това основание апостолическият екзарх Христо Пройков ни уверява: „Мъченичеството на нашите предшественици ни кара да се чувстваме силни във вярата и с много кураж да гледаме напред в бъдещето“.

Иван ТЕОФИЛОВ